

2/1958zach

I/2

50

lat malarstwa weneckiego

CENTRALNE BIURO
WYSTAW ARTYSTYCZNYCH

w-wa, ul. Słowackiego 3

2373

L. p. _____

50 lat
diploma
weneckiego

50 lat malarstwa weneckiego

**50 anni
di pittura
veneziana**

UFFICIO CENTRALE DELLE MOSTRE D'ARTE

Varsavia „Zachęta” Gennaio **1958**

**50 lat
malarstwa
weneckiego**

CENTRALNE BIURO WYSTAW ARTYSTYCZNYCH

Warszawa „Zachęta” Styczeń **1958**

HONOROWY PRZEWODNICZĄCY WYSTAWY

R o b e r t o T o g n a z z i

PREZYDENT MIASTA WENECCJI

PROTEKTORAT NAD WYSTAWĄ OBJĄŁ

Z y g m u n t D w o r a k o w s k i

PRZEWODNICZĄCY PREZYDIUM RADY NARODOWEJ M. STOŁ. WARSZAWY

ARTYSTÓW ZAPROSZONYCH DO WYSTAWY WYŁONIA KOMISJA

KTÓREJ PRZEWODNICZYŁA

Maria Vingiani

ASESOR W DYREKCJI SZTUK PIĘKNYCH MIASTA WENECCJI

W SRĘAD KTÓREJ WCHODZIŁI:

Diego Valeri

PREZYDENT FUNDACJI BEVILACQUA LA MASA

Luigi Ferrante

KRYTYK SZTUKI

Giuseppe Marchiori

KRYTYK SZTUKI

Gigi Scarpa

KRYTYK SZTUKI

Pietro Zampetti

DYREKTOR SZTUK PIĘKNYCH MIASTA WENECCJI

Guido Perocco

KUSTOSZ GALERII SZTUKI NOWOCZESNEJ W WENECCJI
SEKRETARZ KOMISJI

Wystawa została zorganizowana przez Dyрекcję Sztuk Pięknyc miast Weneccji przy współpracy P. Luigi Cini z Towarzystwa Kulturalnego Włosko-Polskiego w Weneccji.

KOMITET ORGANIZACYJNY ZE STRONY POLSKIEJ

Gizela Szancerowa

DYREKTOR CENTRALNEGO BIURA WYSTAW ARTYSTYCZNYCH

Maria Roerichowa

KIEROWNIK WYDZIAŁU KULTURY PREZYDIUM STOŁECZNEJ RADY NARODOWEJ

Mieczysław Porębski

PROFESOR AKADEMII SZTUK PIĘKNYCH W WARSZAWIE

Ryszard Stanisławski

KRYTYK SZTUKI

KÓMISARZ WYSTAWY

mgr **Ryszard Stanisławski**

Warszawa z wielką sympatią i zadowoleniem wita w swoich murach wystawę artystów reprezentujących współczesne malarstwo weneckie.

Ludność naszego budującego się po straszliwych zniszczeniach wojennych miasta zna i wysoko ceni wspaniałą sztukę Wenecji, miasta niezrównanych pomników architektury i arcydzieł malarstwa.

W roku 1956 podziwialiśmy czołowych malarzy weneckich na wystawie portretu weneckiego »od Tycjana do Tiepola«. Wystawa ta była wydarzeniem w życiu kulturalnym Warszawy i rozbudziła żywe zainteresowanie sztuką »królowej Adriatyku«. Ludność Warszawy otaczała zawsze i otacza szczególną miłością pamiątki kultury, dzieła sztuki zarówno własne, jak i stanowiące dorobek i dumę innych narodów. Tym bardziej cenimy ten dorobek, że w czasie drugiej wojny światowej ponieśliśmy w tej dziedzinie straty niepowetowane, że bezcenne dzieła sztuki tworzone i gromadzone w Warszawie przez całe pokolenia stały się pastwą rabunku lub barbarzyńskiego zniszczenia, że z bogatego ośrodka kulturalnego i artystycznego pozostały tylko popioły, ruiny i zgliszcza. Dlatego odbudowujemy nasze miasto z całą miłością i pietyzmem. Z pozostałych resztek, z ruin odtwarzamy zabytkowe pałace, domy, kościoły a nawet całe dzielnice miasta.

Niemale zasługi dla wskrzeszenia piękna dawnej Warszawy ma Wielki Syn Wenecji Bernardo Belotto, zwany Canalettem, wybitny artysta, który w swoich obrazach unieśmiertnił urok Warszawy króla Stanisława. Dzieła jego nie tylko porwały

i pobudzały fantazję twórczą naszych architektów i budowniczych, ale dzięki swej niezwyklej wierności i dokładności, pomagały odbudować niejedną zburzoną budowlę w jej pierwotnym, pięknym kształcie. W ten sposób wenecki artysta, zmarły w 1780 r., powiązał mocnymi więzami uczuciowymi daleką Wenecję i Warszawę. Warszawa jest miastem w budowie. Od trzynastu lat niezmiernie pracujemy nad usunięciem potwornych zniszczeń wojennych i nad rozbudową i przebudową miasta. Choć uginaliśmy się pod brzemieniem doznanych klęsk, choć codzienne życie było twarde i surowe, wiele włożyliśmy wysiłku, aby stworzyć warunki dla rozwoju sztuki, ponieważ język jej jest dla wszystkich zrozumiały, ponieważ ona najłatwiej zbliża do siebie ludzi i narody, ułatwia wzajemne poznanie, toruje drogę współpracy i współżycia.

Jestem przekonany głęboko, że i wystawa współczesnego malarstwa weneckiego taką właśnie rolę spełni. Dlatego chcę dać wyraz wewnętrznej potrzebie i złożyć serdeczne podziękowanie Panu Prezydentowi miasta Wenecji ROBERTO TOGNAZZI, który od dawna patronuje tej prawdziwie i głęboko humanistycznej akcji wymiany kulturalnej między Warszawą i Wenecją.

Składam również gorące podziękowanie tym artystom i działaczom weneckim i warszawskim, którzy to piękne dzieło zrealizowali.

Zygmunt Dworakowski

Przewodniczący Prezydium Rady Narodowej
Miasta Stoł. Warszawy

Posłannictwo Wenecji w świecie manifestowało się w ciągu wieków poprzez sztukę, to też Wenecja chcąc dotrzymać wierności tradycji przesyła do Polski dzieła swych współczesnych artystów. Zostało im powierzone zadanie nowe w stosunku do poprzednich — dziś widzimy w sztuce wspólne gorące dążenie, zarówno u nas jak i wszędzie, ku formom unowocześnionym poprzez usilną pracę intelektualną. W świadomości tego, w tym wzajemnym odnajdywaniu się i zrozumieniu poprzez dzieła bliskich nam artystów, zawiera się wspólne świadectwo życia, głęboka wewnętrzna więź, którą chcemy zachować i umacniać.

Wystawa artystów weneckich w Polsce zorganizowana staraniem Dyrekcji Sztuk Pięknych Zarządu Miejskiego służyć ma temu celowi.

W Wenecji żywe jest dotąd echo niezapomnianej wystawy obrazów Bernarda Belotto, wykonanych w czasie jego pobytu w Polsce i Aleksandra Gieryskiego z jego podróży po Włoszech — wystawy, która miała miejsce w jesieni 1955 r.. Wizja Warszawy Belotta odkryła nam nie tylko nieznanne przedtem cechy jego twórczości, ale pozwoliła jeszcze bliżej poznać miasto z przepływającą je wielką rzeką, jego ludzi, jego architekturę.

Wzmogło to naszą chęć poznania z bliska Warszawy, która zawsze odgrywała tak szlachetną rolę w historii Europy.

Wzamięm za tę wystawę Wenecja wysłała do Warszawy w kwietniu następnego roku wystawę portretu weneckiego od Tycjana do Tiepola. Wydaje mi się, że wzbudziła ona zainteresowanie.

Tym również się tłumaczy, że w nowym wieku, wieku XX, nie tylko rozszerzyła się sfera zainteresowań Biennale, która jak wiadomo powołała do życia coroczne pokazy filmu, muzyki i teatru, ale również gwałtownie rozwinęło się miejscowe, weneckie malarstwo.

Wystawa, która zostaje otwarta w Warszawie, ma dać wierny, choć zwięzły obraz tego malarstwa, które uczestnicząc w ruchu międzynarodowym wchodzi weń ze swymi własnymi cechami i wartościami.

Życzę, aby wystawa wsparta imieniem Wenecji, świadczyła o wielkości tego imienia. Życzę, by przyczyniła się do umocnienia i pogłębienia tej więzi intelektualnej i moralnej, która od tyłu wieków łączy Polskę z Italią wogóle a z Wenecją w szczególności.

Diego Valeri

Członek Akademii dei Lincei
Prezident Fundacji Bevilacqua La Masa

Artyści „Szkół Burano“ i de Pisis

W dziejach sztuki awangardowej we Włoszech poważny rozdział stanowią weneckie wystawy Ca'Pesaro zarówno ze względu na artystów, jakich ujawniły, jak i ze względu na niezależność, z jaką stawiały czoło ruchowi futurystycznemu od roku 1908 do 1914.

Kultura artystyczna Włoch skłaniała się w tym czasie mocno ku współczesnym gustom „Art nouveau”, „Jugendstil” i wiedeńskiej secesji. Zaś tak zwany „styl roślinny”, chorobliwy i obłokształtny, rozprzestrzenił swoje orientalne wdzięki przybrane w nużący rytm dekadencjonalnej liryki. „Biennale”, przede wszystkim poprzez przykład Klimta, spopularyzowała w Wenecji owe upodobania zdobnicze (jak wynika z katalogu wystawy Ca'Pesaro z r. 1912), które wywarły wpływ również na takich artystów jak Boccioni, Rossi, Martini i Casorati.

To były rewelacje pierwszych wystaw organizowanych i broniących ze spokojną stanowczością przez Nino Barbantini'ego. Rossi i Martini reprezentowani są w Warszawie wraz z Garbarim, Moggiolim i Semeghinim. Oni to utworzyli później trzon tzw. „Szkół Burano” — od imienia wysepki, na której artyści ci znaleźli schronienie dla swej pracowitej samotności. Rossi, Martini i Semeghini długi czas przebywali w Paryżu i w Bretanii studiując mistrzów dawnych i nowych, od impresjonistów do Gauguina, a wzbogaceni ich doświadczeniem, w uroku tej czarownej wyspy odkrywali, każdy swoją własną poetycką prawdę.

Środowiska oficjalne ich odpychały. Nie mieli skandalicznego rozgłosu futurystów — nikt nie kupował ich dzieł. Życie dla nich wszystkich było bardzo ciężkie w latach pokoju, a jeszcze cięższe w latach następnych. W latach 1914—1919 wojna rozproszyła ich po Europie (Moggioli zmarł w Rzymie w r. 1919). Rossi po powrocie z niewoli przeżywał krótki, pełen sprzeczności okres dręczącej pracy, a w r. 1923 zachorował umysłowo i aż do śmierci, która go uwolniła w r. 1947, był tylko biednym strzępem ludzkim.

W tym samym roku zmarł Arturo Martini, największy nowoczesny rzeźbiarz włoski, zamknięszy, w przeciwieństwie do Rossi'ego, pełny cykl swej działalności twórczej. W r. 1931 zmarł tragicznie w Paryżu Tullio Garbari najbardziej kulturalny z pośród „naiwnych”.

De Pisis natomiast, był przypadkowym gościem Wenecji. Bywał tam niemal co roku od 1925, lecz osiedlił się na stałe dopiero w r. 1943.

Wiele z jego najlepszych obrazów powstało w Wenecji — martwe natury, portrety i pejzaże. Rossi, Semeghini i Moggioli dali początek szkole młodych malarzy weneckich, działających w okresie międzywojennym w duchu postimpresjonizmu.

Rossi przewyciężył styl secesyjny i wpływ Gauguina już w r. 1920, utwierdzając oryginalną nowość kompozycji, w której prymitywny schemat kubistyczny przekształca się w klasyczną strukturę form monumentalnych o rzeźbiarskiej jasności. Odcina się on od swych współczesnych. Jego artystyczna wypowiedź staje się zrozumiała dopiero dziś, po blisko czterdziestu latach. Wraz z nim dwaj mieszkańcy Trento — Moggioli i Garbari — w r. 1913 i 1914 uczyli się widzieć światło i charakter pejzażu laguny.

Semeghini, umysł bardziej niezależny, czerpie ze swej kontemplacyjnej natury i namiętnej duszy elementy rzeczywistości artystycznej, w której surowa osnowa graficzna zdaje się rozpraszać w tajemniczym świetle koloru. Semeghini jest prawdziwym poetą, a wiek (urodził się w r. 1878) nie pozbawił go pełnej światła wizji otaczającego świata.

Obecność Martini'ego, choć tylko jako grafika, uzupełnia grupę artystów z Burano i pamiętnych wystaw Ca'Pesaro.

De Pisis wystawia po raz pierwszy kilka obrazów w Ca'Pesaro w r. 1925. Ale malarz z Ferrary (ur. w 1896 r. zm. w r. 1956) kształtował się w zupełnie odmiennym klimacie artystycznym, wśród poetów zmierzchu (Govoni, Gozzano, Moretti) i malarzy metafizyków (Carrá, De Chirico). Z czasem osobowość jego określiła się ściślej w bezpośredniej impresji, która była odpowiednikiem przesadnie silnej jego uczuciowości.

De Pisis panuje zawsze lepiej nad przedmiotem w jasnym syntetycznym świetle. Jego graficzne i kolorystyczne zestawienia upodabniają się początkowo do malarstwa „skrótownego” (od Guardi'ego do Moneta) a następnie przekształcają się w wystawność materii ekspresjonistycznej (Soutine). Wenecja traktuje De Pisis'a na równi z mistrzami szkoły Burano, jako jednego z malarzy najbardziej godnych jej „nowoczesnej” tradycji.

Giuseppe Marchiori

Współczesne malarstwo weneckie

Wystawa, którą Wenecja poddaje pod ocenę społeczeństwa polskiego, pragnie przedstawić w zwięzłej syntezie to, co działo się tutaj w dziedzinie malarstwa w niedawnych latach i to co się dzieje obecnie.

Sztuka malowania stanowi dla Wenecji przedmiot dumy i zobowiązania zarazem, tak dzięki wielkiej szkole, która żyła i rozkwitała w odległej przeszłości, jak i dzięki dzisiejszym „Biennale”, które skupiają najbardziej wartościowe i żywotne kierunki współczesnego malarstwa z całego świata.

Tu, w okresie poprzedzającym pierwszą wojnę światową, spotykało się wiele czołowych postaci nowoczesnego malarstwa włoskiego, dając początek wystawom Ca'Pesaro, które zainicjowane w roku 1908 tak bardzo przyczyniły się do odnowienia sztuki włoskiej. Z tych spotkań, w których uczestniczyli Rossi, Semeghini, Garbari, Martini, Moggioli i inni, zrodziły się nowe orientacje, przeciwstawne panującemu akademizmowi.

Kierunki charakterystyczne dla okresu narodzin i rozwoju współczesnej sztuki włoskiej po 1910 roku, takie jak futurizm, „malarstwo metafizyczne”, a później „Novecento” („XX wiek”) nie miały zwolenników w Wenecji — programowy ich charakter nie odpowiadał weneckim artystom skłonny raczej do przyjmowania inspiracji bezpośrednio od wyobraźni, niż poprzez spekulacje artystyczne. Już od początku uwydatnia się jaskrawo zróżnicowanie osobowości artystów i kierunków ich poszukiwań. Znalazło ono również wyraz we wspólnym zapale twórczym wokół wystaw Ca'Pesaro i w spotkaniach na Burano — małej samotnej wysepce weneckiej.

Wraz z Gino Rossim, postacią najbardziej reprezentatywną i niespokojną z pośród członków grupy, której wpływ do dziś żyje wśród młodych, pracował Pio Semeghini, artysta dotąd czynny. Jest on ojcem nowoczesnego pejzażu weneckiej laguny.

On też był wzorem dla wielu artystów weneckich, którzy dzisiaj osiągnęli lub przekroczyli pięćdziesiątkę, a z których tylko nieliczni z powodu szczupłości miejsca reprezentowani są na wystawie.

Pejzaż wenecki z tyranią swego piękna, zawsze przedstawiał niebezpieczeństwo „malowniczo-

ści" i „pamiętkarstwa”, to też gdy przykład Semeghini'ego oceniano powierzchownie, środki jego wypowiedzi traktowano raczej jako swego rodzaju pochopny postimpresjonizm, niż jako poetyckie poszukiwania artysty.

Zwiedzający będą zdziwieni, że tak mało jest pejzaży weneckich na wystawie weneckich malarzy. Każdy kto orientuje się w sprawach sztuki, zdaje sobie doskonale sprawę ile zarzutów narodziło się z odtwarzania w malarstwie pejzażu tak ponętnego jak wenecki; z drugiej strony — potrafi docenić wartość pejzaży Semeghini'ego, De Pisis'a i Guidi'ego.

Guido Cadorin, jeden z najstarszych z pośród reprezentowanych na wystawie malarzy, przejawia swoje zainteresowania formą w nieustannym poszukiwaniu klasycyzmu, podczas gdy Nino Spingolo odkrywa pejzaż poprzez filtr radosnej wizji natury: bujnej zieleni i wód okolic Treviso. Szczególny efekt osiągnął pod wpływem postimpresjonizmu Juti Ravenna, który dochodzi aż do rozszczępienia formy poprzez zaskakujące ukazanie światła, podczas gdy Fioravante Seibezzi należy do najbardziej żywotnych wyrazicieli pejzażu weneckiego, a Marco Novati kieruje swe uporczywe poszukiwania ku studiom postaci ludzkiej.

W okresie międzywojennym nowe indywidualności twórcze przyczyniły się do płomiennego ożywienia malarstwa weneckiego: Virgilio Guidi, Bruno Saetti oraz Giuseppe Santomaso. Guidi, rzymianin z urodzenia a weneccjanin z wyboru, nie omija teoretycznych i spekulatywnych doświadczeń nad światłem i przestrzenią żywiąc zarazem nietajone uwielbienie dla czystości formalnej malarstwa tokańskiego quattrocenta. Droga ewolucji osiąga pełnię wizji przestrzeni wtapiając w nią swe postaci w swego rodzaju dramatycznym kontraście między świadomością ludzkiego odczuwania i nieuchwytnym uczuciem nieskończoności.

Odmianą pozycję zajmuje Bruno Saetti, twórca malarstwa o mocnych walorach chromatycznych i formach solidnie skonstruowanych, zwłaszcza w kompozycjach al fresco, w których posiadał bogate doświadczenie. Wśród tematów, szczególnie mu bliskich poza martwymi naturami tylekroć a nawet zbyt często naśladowanymi przez uczniów, wymienić należy „macierzyństwo” — temat, który u tego malarza nabiera szczególnie głębokiej, ludzkiej treści. „Nowy Front Sztuki” był kierunkiem, który zaznaczył się w Wenecji poprzez dzieła trzech

malarzy, jego najbardziej zagorzałych propagatorów — byli nimi — wspomniany już Giuseppe Santomaso, Armando Pizzinato i Emilio Vedova. „Front” narodził się z nowego klimatu powojennej Wenecji, gdy artyści poczuli się zjednoczeni wspólnymi ideałami, z doświadczenia życiowego, które przyniosła wojna i wyzwolenie. Dzięki poszerzeniu horyzontów i narastającym fermentom rozwinęła się ożywiona dyskusja z artystami całego świata. Jest rzeczą charakterystyczną, że po rychłym rozwiązaniu się „Frontu”, wpływy jego działały w najrozmaitszych kierunkach i na wszystkie rodzaje malarstwa.

Santomaso zbierał emocje własnych wewnętrznych przeżyć poprzez najczulszą i abstrakcyjną dialektykę formy i dzięki jasnej, świetlistej barwie jedynego w swoim rodzaju światła weneckiego; temperament Pizzinata pociągał go ku „malarstwu społecznemu” a stąd ku realizmowi; Vedova stawiając ponownie na porządku dziennym sprawę malarzy „furystów” czerpał z ich form nową dynamikę, sięgając w głąb rzeczy z wyjątkową gwałtownością i nic nie tracąc z wartości emocjonalnych.

Obok wymienionych działali inni utalentowani młodzi, jak Gastone Breddo, który w płótnach swoich utrzymanych w chromatycznej gamie sztucznej i precyzyjnej, narzuca swoisty charakter formom w swobodnie ukształtowanej przestrzeni; Luciano Gaspari, którego zainteresowania sięgają wewnętrznej struktury materii malarskiej; Gino Morandi, który potrafił stworzyć zamgloną atmosferę światła o niezwyklej delikatności tonów; wreszcie Giuseppe Zigaina, który, aby wyrazić społeczną treść swych dzieł, nie bał się zwrócić do świata wizji. Z jeszcze młodszych, licznych w Wenecji artystów uczestniczą w tym przeglądzie Saverio Barbaro, Giorgio Dario Paolucci, Renato Borsato, Albino Lucatello, Alberto Gianquinto i Riccardo Licata. Już na pierwszy rzut oka widać, że znajdują się oni poza wszelką polemiką o nowe formy w sztuce, która stanowi motyw przewodni artystów bardziej dojrzałych. Młodzi poruszają się dziś z absolutną bezstronnością tak w abstrakcyjnych jak i figuratywnych formach wypowiedzi, działają na nowym terenie, gdzie owocują najbardziej oryginalne doświadczenia. Bujna, pracowita ich żywotność i osiągnięte sukcesy napawają wiarą w przyszłość. Poza malarzami wystawa obejmuje niewielką ilość grafików. W ostatnich zwłaszcza latach

Katalog

nastąpiło poważne ożywienie w tej dziedzinie, ożywienie popierane przez Dyрекcję Sztuk Pięknych Zarządu Miejskiego w Wenecji, która podjęła inicjatywę organizowania co dwa lata ogólnowłoskiej wystawy grafiki. Właśnie w prowincji weneckiej działa kilku z najwybitniejszych artystów w tej dziedzinie — Tono Zancanaro i Tranquillo Marangoni, pierwszy uprawia akwaforę, drugi — drzeworyt; następnie wrażliwy Barbisan, a także wybitny grafik i literat Neri Pozza oraz młody, obiecujący Magnolati.

Jest rzeczą wielce pocieszającą, że ci artyści, niezwykle wrażliwi i czujni wobec wydarzeń współczesnego życia, jednocześnie strzegą zazdrośnie własnego uczucia. Sztuka ich pragnie stać się wyrazem osobistego przeżywania i interpretowania naszych czasów.

Gdy umilkły polemiki i spory, nieuniknione konsekwencje niedawnych burzliwych czasów i rozwijającej się, nam współczesnej kultury, sztuka dąży do tego czym być musi — lirycznym wyrazem uczucia jednostki, każdej na swój sposób — tak jak jej każe natchnienie, to jest własna świadomość i wewnętrzna wrażliwość poetycka.

Pietro Zampetti

Dyrektor Sztuk Pięknych
w Zarządzie Miejskim w Wenecji

„Szkoła Burano” i Filippo de Pisis

N. B.

W biografiach artystów »Biennale« oznacza zawsze »Bienale di Venezia« (największa, międzynarodowa wystawa sztuki współczesnej, organizowana co dwa lata w Wenecji).

»Bevilacqua La Masa« lub »Ca' Pesaro« — doroczna wystawa organizowana od r. 1908 w Wenecji przez Fundację Bevilacqua La Masa.

»Premio Burano« — wystawa urządzana po ostatniej wojnie (1946, 1951, 1953, 1956) na wyspce Burano, poświęcona tematyce pejzażowej.

Gwiazdką oznaczono dzieła reprodukowane w niniejszym katalogu. Wymiary obrazów podane są w centymetrach.

Noty biograficzne artystów, z wyjątkiem G. Rossi'ego, A. Martini'ego i V. Guidi'ego, zebrał i opracował w języku polskim prof. Luigi Cini.

GINO ROSSI

Urodził się w r. 1884 w Wenecji, zmarł w r. 1947 w Treviso. Po krótkim pobycie w Paryżu i w Bretanii, oczarowany malarstwem Gauguina i Van Gogha, artysta zadebiutował w r. 1908 na weneckiej wystawie Bevilacqua La Masa. Przez całe życie pozostał jej gorliwym i czynnym uczestnikiem. Biorąc przykład z ulubionych przez siebie malarzy francuskich, razem z Martinim, Semeghinim i innymi osiadł na wysepce Burano i tutaj pracował dając początek t.zw. »Scuola di Burano« (»Szkoła Burano«). Gino Rossi był jednym z najgorliwszych bojowników sztuki nowoczesnej. Po pierwszej wojnie światowej (dużo ucyierpiał w niewoli) wyjechał do Paryża. Brak zrozumienia i uznania jego sztuki przez współczesnych, artysta odczuł głęboko — w r. 1924 zaczął zdradzać pierwsze objawy obłąkania. W rok później został umieszczony w zakładzie dla umysłowo chorych gdzie pozostawał przez 22 lata. Na Biennale weneckiej, w r. 1948, została zorganizowana wystawa pośmiertna artysty. Całość jego działalności pokazana została w r. 1956 w Galerii Sztuki Nowoczesnej w Rzymie.

- N. Barbantini: G. R., Venezia, 1943
G. Marchiori: G. R., 1946.
B. Geiger: G. R., [w] »Tre Venezie«, 1949.
P. Bucarelli: [Przedm. w] CATALOGO DELLE OPERE A CURA DI G. CARANDENTE, Roma, 1956.

- 1 **DOUARNENEZ** 1910, olej, 47×64
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.
- 2 **BRZEGI W MENEZ HOM** 1912, olej 52×87
Lendinara (Rovigo), wł. Dalla Villa.
- 3* **DOMY W BURANO** 1912, olej, 72×76
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.
- 4 **MACIERZYŃSTWO** 1913, olej, 71×63
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.
- 5* **GŁOWA KOBIETY** 1920, olej, 43×32
Wenecja, wł. M. Barbantini.

6 **KOMPOZYCJA** 1923, olej, 40×60
Lendinara, wł. Dalla Villa.

7 **KWIATY** 1920, olej, 60×47
Lendinara, wł. Dalla Villa.

8* **MARTWA NATURA Z WACHLARZEM** 1922, olej,
50×72,
Lendinara, wł. Dalla Villa.

9 **WIEŚ POD ASOLO** 1912, olej, 70×59
Wenecja, wł. G. Pulliero.

UMBERTO MOGGIOLI

Urodził się w r. 1886 w Trento, zmarł w r. 1919 w Rzymie. Studiował malarstwo w Akademii Sztuk Pięknych w Wenecji pod kierunkiem Guglielmo Ciardi'ego. Od r. 1910 do wojny światowej mieszkał i pracował na Burano (malownicza wysepka na lagunie weneckiej, gdzie w tamtych latach, przeciwstawiając się oficjalnemu malarstwu, schroniło się kilku zdolnych młodych artystów w poszukiwaniu bezpośredniego kontaktu z naturą, która była dla nich pierwszym i jedynym natchnieniem. Razem z Moggioli zamieszkali i pracowali w tym duchu G. Rossi, A. Martini i P. Semeghini). W r. 1907 artysta wystawiał na Biennale, w której brał udział jeszcze czterokrotnie i gdzie odbyły się również trzy jego wystawy pośmiertne (1920, 1930 i 1948). Dwie inne wystawy pośmiertne (1919 i 1925) miały miejsce na Bevilacqua La Masa, gdzie nieraz wystawiał swe prace. Sztuka jego doczekała się pełnego uznania od czasu wystawy pośmiertnej zorganizowanej w r. 1920 przez Barbantini'ego.

N. Barbantini: U. M., Roma, 1922.

E. Somare: U. M., Milano, 1939.

S. Branzi: [Przedm. w] CATALOGO XXIV BIENNALE DI VENEZIA, 1948.

10* **PORTRET CARLETTA** 1913, olej, 65×60
Trento, wł. G. Moggioli.

11 **ZMIERZCH NA BURANO** 1913, olej, 55×69
Trento, wł. G. Moggioli.

- 12 **SADY NA BURANO** 1914, olej, 69×96
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.
- 13 **WIOSNA W TREPORI** 1914, olej, 100×120
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.

ARTURO MARTINI

Urodził się w r. 1889 w Treviso, zmarł w r. 1947 w Mediolanie. Jako samouk zajmował się najpierw ceramiką eksperymentując jednocześnie różne techniki rzeźbiarskie. Bardzo młodo wyjechał za granicę dla zapoznania się z najnowszymi doświadczeniami sztuki współczesnej. Dzięki śmiałości i nowości jego plastycznych koncepcji pierwsze wystawy artysty w Ca'Pesaro w Wenecji (1913) i w następnym roku w Rzymie stanowiły prawdziwą rewelację. Przed pierwszą wojną światową brał udział w licznych wystawach, jednocześnie zaś wykonywał z wielką pasją monumentalne pomniki — szereg rzeźb dla Ospedale Maggiore w Mediolanie i Uniwersytetu w Padwie. Wielką wystawą pośmiertną poświęconą jego twórczości miała miejsce w r. 1947 w Treviso, a następnie na Biennale w r. 1948. Arturo Martini uprawiał również rysunek, grafikę oraz malarstwo osiągając wybitne rezultaty. Martini uważany jest za jednego z najwybitniejszych rzeźbiarzy włoskich naszej epoki.

Lo Lucca: A. M., Milano, 1933

R. Bacchelli: LA GIUSTIZIA CORPORATIVA.
Milano, 1937.

G. Mazzotti: [Przedm. w] PRIMA MOSTRA POSTUMA
DI A. M., Treviso, 1947.

A. Martini: LA SCULTURA LINGUA MORTA.
Verona, 1948.

M. Bontempelli: A. M., Milano, 1948.

G. Marchiori: [w] »SCULTURA ITALIANA
MODERNA«,
Venezia, 1953.

G. Comisso: LETTERE DI A. M., Treviso, 1954.

- 14 **KAPIĄCE SIĘ KOBIETY** 1940—1943, rysunek,
44×35,
Wenecja, wł. A. Deana.
- 15 **POSTAĆ KOBIECA** 1940 — 1943, rysunek, 31×20
Wenecja, wł. A. Deana.
- 16* **KOMPOZYCJA** 1940—1943, rysunek, 24×34
Wenecja, wł. A. Deana.
- 17* **GŁOWA DZIEWCZYNI** 1940—1943, drzeworyt,
40×34,
Wenecja, wł. A. Deana.
- 18 **STUDIUM RZEŻBY** 1941, rysunek, 37×29
Wenecja, wł. A. Gianquinto.
- 19* **SYRENY — ILUSTRACJA DO ODYSEI** 1944,
litogr., 42×34,
Wenecja, wł. M. Frattina.
- 20 **CZYTAJĄCY MĘŻCZYŻNA** 1942, rysunek, 40×35
Wenecja, wł. M. Frattina.
- 21 **RYSunEK**, 1940—1943, 37×28
Wenecja, wł. F. Poli.

TULLIO GARBARI

Urodził się w r. 1892 w Perginie (pod Trento), zmarł w r. 1931 w Paryżu. Uczęszczał do Akademii Sztuk Pięknych w Wenecji, następnie kontynuował studia w Rzymie, Florencji i Mediolanie. Debiutował, zaprezentowany przez Barbantini'ego, w r. 1910 na wystawie w Ca'Pesaro w Wenecji. W następnym roku miał indywidualną wystawę w Trento. W r. 1913 ponownie wystawiał w Ca'Pesaro. Od r. 1927 uczestniczył w wystawach zbiorowych grupy »Novecento« (»XX wieku«) w Mediolanie, Hamburgu i Amsterdamie. W r. 1928 brał udział w Biennale organizując następnie liczne wystawy indywidualne w różnych miastach włoskich, najczęściej w Mediolanie. Przebywając w r. 1931 w Paryżu przyjaźnił się z malarzem Gino Severini. Po śmierci, która nastąpiła w tym samym roku, zostały urządzone wystawy artysty: na Triveneta w Padwie (1932),

w Trento (cztery wystawy, ostatnia w r. 1955), na XVII Biennale (1932), w Mediolanie (trzy wystawy, ostatnia w r. 1953) i w Como.

C. Belli: L'ANGELO IN BORGHESE. Roma, 1937.
G. B. Emerit: [Przedm.] MOSTRA T. GABARI,
Trento, 1955.

S. Branzi: [w] »La Biennale di Venezia«, XII, 1953;
[w] »Il Gazzettino«, VIII, 1956.
G. Polo: I DISEGNI DI T. G., Adige, Trento.

- 22* **WIOSNA TRENTYŃSKA** 1913, olej, 45×45
Wenecja, wł. M. Barbantini.
- 23 **WYPĘDZENIE Z RAJU** 1929, olej, 43×27
Trento, wł. S. Garbari.
- 24 **SYMBOL EUCHARYSTII** 1935, olej, 27×35
Trento, wł. S. Garbari.
- 25 **KALWARIA** 1931, olej, 73×92
Trento, wł. S. Garbari.

FILIPPO DE PISIS

Urodził się w Ferrarze w r. 1896, zmarł 2.IV. 1956 r. w Mediolanie. Jest jednym z czołowych malarzy włoskich naszej epoki. Po ukończeniu studiów artystycznych i humanistycznych w Ferrarze, Bolonii i Rzymie wyjechał do Paryża. Mieszkał tam przez jakiś czas spotykając się z Soutinem i Braque'em, z Matissem i Picasso. Wrócił do Mediolanu i z początkiem ostatniej wojny przeniósł się do Wenecji, gdzie spędził resztę swego życia na intensywnej pracy artystycznej. Od r. 1926 wystawiał 11 razy na Biennale; uczestniczył pięciokrotnie w rzymskiej Quadriennale. Najważniejsze wystawy indywidualne artysty odbyły się — w Rzymie (13 wystaw, 1924—1956), w Paryżu (7 wystaw), w Mediolanie (12), we Florencji (6), w Turynie (7), w Wenecji (9), w Bolonii (4). Był kilkakrotnie nagradzany — otrzymał m. in. »Premio Roma«

(1951) i »Premio dei Lincei« (Rzym, 1953). W r. 1956, po jego śmierci, odbyła się na Biennale weneckiej duża, retrospektywna wystawa artysty. Dzieła jego znajdują się w wielu zbiorach prywatnych i państwowych, w galeriach sztuki współczesnej we Włoszech i za granicą. De Pisis znany jest również z twórczości poetyckiej.

W. George: FILIPPO D. P., Paris, 1928.

S. Solmi: FILIPPO D. P., Milano, 1931 [i] 1941.

P. Fierens: FILIPPO D. P., Paris, Milano, 1937.

G. Cavicchioli: FILIPPO D. P., Firenze, 1942.

R. Pallucchini: [w] »Lettere ed arti«, 1947.

F. Arcangeli: [w] »Paragone«, II, nr 19, 1953.

G. Comisso: MIO SODALIZIO CON D. P., Milano, 1954.

G. Raimondi: FILIPPO D. P., Firenze, 1955.

M. Valsecchi: FILIPPO D. P. 1956.

26 **PEJZAŻ WENECKI** 1939, olej, 40×60
Mediolan, wł. Dino Villani.

27* **BAŻANT** 1926, olej, 80×54
Wenecja, wł. A. Deana.

28 **PORTRET MŁODZIEŃCA** 1935, olej, 61×51
Cortina, wł. M. Rimoldi.

29* **KANAŁ GIUDECCA** 1936, olej, 39×57
Cortina, wł. M. Rimoldi.

30 **KWIATY** 1942, olej, 120×60
Wenecja, wł. A. Deana.

31 **MARTWA NATURA Z KURĄ** 1944, olej, 50×62
Lendinara, wł. Dalla Villa.

32 **MARTWA NATURA Z ZIELONYM MŁYNKIEM**
1945, olej, 60×64,
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.

33 **MARTWA NATURA** 1943, olej, 45×55
Wenecja, wł. F. Poli.

34* **WNĘTRZE KOŚCIOŁA S. GIOVANNI e PAOLO**
1945, olej,
Wenecja, wł. F. Poli.

35 **PORTRET DOMINGUEZA** 1948, olej, 83×66
Wenecja, wł. F. Poli.

V PIO SEMEGHINI

Urodził się w r. 1878 w Quistello (pod Mantuą), mieszka w Weronie. Studiował nieregularnie w latach 1897–98 w Akademii Sztuk Pięknych we Florencji i Modenie. W r. 1899 wyjechał do Paryża gdzie w r. 1903, wspólnie z Picasso, wystawił swoje prace w »Galerie Clovis Sagot«. Po powrocie z Francji należy wraz z malarzem G. Rossi i rzeźbiarzem A. Martini do »Szkoły Burano«. W latach 1919–1944 uczestniczył w wystawach Bevilacqua La Masa, a od r. 1926 w dziesięciu Biennale. P. Semeghini brał udział w najważniejszych wystawach sztuki w kraju i za granicą uzyskując liczne nagrody i odznaczenia — m. in. nagrodę miasta Bergamo, Nagrodę Marzotto (1954) i »Esso« (1955). Indywidualne wystawy artysty odbyły się w Mediolanie, Rzymie, Genui, Turynie, Florencji, Weronie i Wenecji.

G. Marchiori D. Valeri: I DISEGNI DI P.S.,
Bologna, 1933.

G. Marchiori: P. S., Milano, 1950.

N. Barbantini: [Przedm. w] CATALOGO DELLA
MOSTRA PERSONALE A CORTINA D'AMPEZZO.
Venezia, 1951.

CATALOGO DELLA MOSTRA DI PIO S. A VERONA
E A VENEZIA, a cura di L. Magagnato. Venezia,
1956. [Przedm. L. C. Raggianti, wstęp G. Marchiori]

36 **KANAŁ MARAVEGIE** 1913, olej, 53×42
Wenecja, wł. A. Bellini.

37* **PLACYK WENECKI** 1914, olej, 23×22
Wenecja, wł. A. Bellini.

38 **KANAŁ WENECKI** 1914, olej, 53×41
Wenecja, wł. A. Bellini.

39* **RIALTO** 1919, olej, 32×24
Wenecja, wł. E. Moretti.

40 **KOŚCIÓŁ SALUTE WIDZIANY Z ZATTERE**
1919, olej,
Wenecja, wł. R. Levi.

41* **KANAŁ GIUDECCA** 1922, olej, 49×71
Wenecja, wł. A. Bellini.

42 **SKWER SAN TROVASO** 1922, olej, 23×46
Wenecja, wł. E. Moretti.

43 **PORTRET PANI JOANNY VALERI** 1924, olej,
20×18,
Wenecja, wł. D. Valeri.

44 **PORTRET DAMY Z OWOCEM GRANATU** 1927,
olej, 53×40,
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.

45 **AUTOPORTRET** 1929–30, olej, 27×24
Wenecja, wł. E. Moretti.

✓ NINO SPRINGOLO

Urodził się w r. 1886 w Treviso, mieszka w Treviso. Studia malarskie rozpoczęte w Akademii Sztuk Pięknych w Wenecji i Monachium uzupełnił w Paryżu. Prace jego były eksponowane od r. 1908 na Bevilacqua La Masa i na Burano (1951, 1956). Brał udział w Biennale (prawie bez przerwy od r. 1924 do 1950) a także w rzymskiej Quadriennale (od r. 1931 do 1951). Od przeszło 50 lat artysta uczestniczy w najpoważniejszych wystawach malarskich we Włoszech. Na wystawie światowej w Paryżu w r. 1937 otrzymał złoty medal. Inne nagrody uzyskał — na Biennale (1942), na Targach padewskich, w Mediolanie (nagroda Umanita) itd. Wystawy indywidualne poświęcone twórczości artysty miały miejsce m. in. w Wenecji, w Mediolanie (trzykrotnie) i w Treviso. Ostatnio, w r. 1957, przyznano mu nagrodę malarską miasta Asolo.

N. Barbantini: [w] »La Gazzetta di Venezia«, 1924

D. Valeri: [w] »Tre Venezia«, 1932.

S. Branzi: N. S., Venezia, 1944.

D. Ortolani: N. S., Rovereto, 1944.

46 WIEŚ W MAJU 1924, olej, 50 × 60

47 DZIEWCZYNA PRZY OKNIE 1935, olej, 52 × 63

48* PRZEDMIEŚCIE WIOSNĄ 1951, olej, 60 × 72

✓ VIRGILIO GUIDI

Urodził się w r. 1892 w Rzymie, mieszka i pracuje w ulubionej przez siebie Wenecji. Jego liczne wystawy indywidualne odbyły się we Florencji, Mediolanie, Bolonii, Wenecji oraz w innych większych miastach włoskich. Brał udział czterdziestokrotnie (od r. 1920) w Biennale, gdzie w r. 1954, zorganizowano dużą wystawę całokształtu jego twórczości. Był jednym z czołowych i najbardziej czynnych uczestników grupy »Novecento«. Uzyskał wiele nagród i odznaczeń na najpoważniejszych wystawach w kraju i za granicą m. in. I Nagrodę na Quadriennale rzymskiej (1935) oraz nagrodę Fiorino we Florencji (1953) Był profesorem na wydziale malarstwa w bolońskiej

Akademii Sztuk Pięknych. Jego twórczość charakteryzująca się poszukiwaniem jasnego i lśniącego koloru dla uzyskania syntezy światła i przestrzeni, uwyierała silny wpływ na młode pokolenie.

N. Arnoya: V. G., New-York, 1937.

A. Gatto: 12 OPERE DI V. G., Milano, 1946; V. G., Milano, 1947.

U. Fasolo: V. G., Bologna, 1949.

G. Scarpa: V. G., [w] »Il Millione«, 71, 1941.

49* DAMA W CZERWIENI 1948, olej, 75 × 60
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.

50 POSTACIE W PRZESTRZENI 1950, olej, 91 × 119
Wenecja, wł. R. Camerino.

51 SAN GIORGIO W WENECJI 1948, olej, 40 × 50
Wenecja, wł. R. Camerino.

52 ZANIEPOKOJONA KOBIETA 1957, olej, 152 × 125
Wenecja, wł. A. G. Bernardi.

✓ GUIDO CADORIN

Urodził się w r. 1892 w Wenecji, mieszka w Wenecji. Zadebiutował bardzo młodo w r. 1909 na wystawie w Ca'Pesaro. Po dwóch latach osiągnął poważny sukces na Wystawie Międzynarodowej w Rzymie. Od tego czasu bierze udział w najpoważniejszych wystawach we Włoszech oraz za granicą. Malowidła ścienne (freski) wykonywane przez artystę od r. 1920 oraz liczne prace mozaikowe cieszyły się dużym powodzeniem. Znajdują się one w Colsanmartino (kolo Perugii), Rzymie (Hotel Ambasadorów, 1926—27), Gorycji, Bolzano (Pomnik Poległych, 1928), Mediolanie (gmach Montecatini), Trieście, Recoaro i w innych miastach. G. Cadorin należał do grupy »Novecento«. Od r. 1928 jest profesorem malarstwa w weneckiej Akademii Sztuk Pięknych. W październiku 1957 r. zaprezentował swe prace na dużej wystawie indywidualnej zorganizowanej w Sali Napoleońskiej przy Placu św. Marka w Wenecji.

V. Pica: G. C., Milano, 1923.

A. Carpi: AFFRESCHI DI G. C., Milano, 1929.

S. Cairola: G. C., Milano, 1957. V. Guidi,

A. Pizzinato, G. Vaccari: G. C., Milano, 1957.

53* **POSTAĆ W BIELI** 1948, olej, 80×60
Wenecja, wł. prywatna.

54 **STÓŁ** 1951, olej, 60×80
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.

55 **AKT** 1951, olej, 70×98,
Wenecja, wł. U. Lucchesi.

MARCO NOVATI

Urodził się w r. 1895 w Wenecji, mieszka w Wenecji. Studia odbywał pod kierunkiem malarza Paggiaro. Odznaczony na XVI Biennale w r. 1928; w tej wystawie brał udział jeszcze dziewięciokrotnie aż do r. 1954. Od r. 1922 dwadzieścia jeden razy uczestniczył w Bevilacqua La Masa i w r. 1953 w Premió Burano. Ponadto brał udział w licznych wystawach zbiorowych włoskich (n.p. w Quadriennale w Rzymie) oraz zagranicznych. Miał również szereg wystaw indywidualnych. Pośród wielu nagród które artysta otrzymał należy wymienić I nagrodę malarską »G. Favretto« (1949), nagrodę »Rotary« na XXVI Biennale, oraz I nagrodę za grafikę w Savonie w r. 1953. Dzieła jego znajdują się w wielu galeriach w kraju i za granicą.

G. Carra: [w] »Ambrosiano«, 12.7.1923.

N. Barbantini: [w] »La Gazzetta di Venezia«, 1928.

E. Zorzi: M. N., Rovereto, 1930.

56 **RZEŹNIA**, 1928, olej, 70×90
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.

57 **PORTRET KUZYNKI ARTYSTY**, 1929, olej, 90×66

58* **PORTRET AKTORA AL. MOISSI**, 1930, olej,
91×64

JUTI RAVENNA

Urodził się w Annone Veneto w r. 1897, mieszka w Treviso. Studiował malarstwo w Akademii Sztuk Pięknych w Wenecji w tymże mieście pracował przez wiele lat. Zadebiutował na Biennale w r. 1928 biorąc w tej wystawie udział jeszcze pięciokrotnie. Wystawiał na Bevilacqua La Masa czternaście razy poczynając od r. 1922. Od tej daty brał udział w licznych wystawach zbiorowych w kraju i za granicą. Uzyskał liczne nagrody krajowe. W r. 1951 przyznano artyście I nagrodę za malarstwo pejzażowe na wystawie Premió Burano. Ravenna zajmował się również krytyką artystyczną oraz współpracował jako rysownik z wielu pismami.

G. Marchiori: J. R., Venezia, 1932.

G. Comisso: [Przedm.] MOSTRA PERSONALE DI
J. R., Milano, 1957.

59 **KRAJOBRAZ ZIMOWY**, 1923, olej, 24×30
Wenecja, wł. G. Marchiori.

60* **AUTOPORTRET**, 1927, olej, 29×25
Wenecja, wł. M. Barbantini.

61 **KORONKI**, 1957, olej, 50×60

BRUNO SAETTI

Urodził się w r. 1902 w Bolonii, mieszka w Wenecji. Najważniejsze jego indywidualne wystawy odbyły się: w Bolonii (1927, 1954), Mediolanie (cztery wyst.), Wenecji trzy wyst., Mołenie, Pałwie (1953), Neapolu, Rzymie (Florencji 1955). W latach 1923–55 uczestniczył trzynastokrotnie w Biennale. Na XXVI Biennale (1952) międzynarodowe jury przyznało mu Wielką Nagrodę Malarską Zarządu Miasta Wenecji. Siedmiokrotnie od r. 1931 uczestniczył w Quadriennale w Rzymie uzyskując w r. 1939 I Nagrodę i w r. 1956 nagrodę Parlamentu. Wystawiał także w Londynie (1956) i na Biennale w Sao Paolo w Brazylii, gdzie również otrzymał nagrodę. Saetti odznaczony jest Złotym Medalem Prezydenta Republiki. Jego prace znajdują się w wielu muzeach włoskich i zagranicznych. Od r. 1939 pełni

funkcję profesora malarstwa w weneckiej Akademii Sztuk Pięknych. Saetti jest autorem fresków w Uniwersytecie Padewskim i w innych gmachach oraz mozaik w kościele Kolegium Amerykańskiego w Rzymie.

G. Breddo: [w] »Architrave«, XII.1941; [w] »La Strada«, 15.XII.1943; [w] »La Fiera Letteraria«, 11.IX.1949

D. Valeri: [w] ARTE ITALIANA DEL NOSTRO
TEMPO. Bergamo, 1946.

G. Marchiori: [w] CATALOGO DELLA
QUADRIENNALE DI ROMA. 1955.

U. Apollonio: B. S., Bodensee-Verlag, Amriswil, 1957.

62* **MATKA**, 1952, karton na fresk, 113×75

63 **MACIERZYŃSTWO**, 1953, olej, 125×90

64 **MALOWIDŁO ŚCIENNE**, 1957, fresk, 102×81

FIORAVANTE SEIBEZZI

Urodził się w r. 1906 w Wenecji, mieszka w Wenecji. W r. 1920 rozpoczął naukę malarstwa jako samouk. W r. 1926 przyjęty został na Biennale (był nagrodzony i zorganizował wystawę indywidualną na Bevilacqua La Masa. Tutaj wystawiał swe prace jeszcze 18 razy. Wystawy indywidualne artysty odbyły się w Wenecji, Rzymie (1940), Mediolanie (1941 i 1948), Cortina d'Ampezzo, Londynie (1951), Paryżu, Atenach (1953) i inn. W r. 1948 uczestniczył w Quadriennale w Rzymie. Na Burano wystawiał cztery razy uzyskując w r. 1956 I nagrodę malarską za pejzaż wenecki. Dzieła jego znajdują się w wielu zbiorach prywatnych oraz w państwowych galeriach sztuki współczesnej.

F. Semi: [w] »Emporium«, XII. 1934.

S. Branzi: [w] »Il Gazzettino«.

G. Perocco: [w] »Gazzettino-Sera«, 20.V.1949.

65* **NADBRZEŻE SCHIAVONI**, 1936, olej, 60×90
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.

66 **WIDOK NA LAGUNĘ WENECKĄ**, 1956, olej,
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna. 50×71,

67 **HODOWLE RYB W LAGUNIE**, 1956, olej, 45×65

GIUSEPPE SANTOMASO

Urodził się w r. 1907 w Wenecji, mieszka w Wenecji. Jego najważniejsze wystawy indywidualne miały miejsce w Amsterdamie (1937), Paryżu (1939), Genui, Mediolanie Florencji, Rzymie (1943), Londynie (1953), Rio de Janeiro (1954), Modenie i Monachium (1955), New-Yorku (1957) Od r. 1945 należał do awangardowego ruchu malarskiego powstałego w Wenecji pod nazwą »Fronte nuovo delle arti« (Nowy front sztuki). W Biennale brał udział siedmiokrotnie od r. 1936. Na XXVII Biennale (1956) jury międzynarodowe przyznało mu Wielką Nagrodę Malarską Zarządu Miasta Wenecji. Ponadto artysta uczestniczył piętnastokrotnie w Bevilacqua La Masa i trzykrotnie w rzymskiej Quadriennale. Otrzymał liczne odznaczenia i nagrody krajowe i międzynarodowe. Dzieła jego znajdują się w wielu galeriach w kraju i za granicą. Santomaso zajmuje się również malarstwem ściennym (freski w Uniwersytecie Padewskim 1939–40), ceramiką i mozaiką. Jest profesorem malarstwa w Akademii Sztuk Pięknych w Wenecji.

R. Pallucchini: [w] »Emporium«, V.1942.

C. Levi: CARTELLA DI SEI LITOGRAFIE A COLORI
DI S., Roma, 1950.

G. Marchiori: LA CASA SULL'ARGINE. — STORIA
DI UN AFFRESCO DI S., Venezia, 1954.

U. Apollonio: S., PITTURE E DISEGNI. Venezia,
1954.

68 **MASZYNA ROLNICZA**, 1953, olej, 115×90

69 **WIATR NA WENECKICH WZGÓRZACH**, 1955,
olej, 100×130

70* **JUKI**, 1957, olej, 130×100

ARMANDO PIZZINATO

Urodził się w Maniago (pod Udine) w r. 1910, mieszka w Wenecji. Studiował malarstwo w weneckiej Akademii Sztuk Pięknych. Był bojowym uczestnikiem »Fronte nuovo delle arti«, awangardowego ruchu malarskiego powstałego w Wenecji tuż po ostatniej wojnie. Zadebiutował na Bevilacqua La Masa w r. 1931; w wystawie tej brał udział jeszcze sześciokrotnie. Od r. 1948 wystawiał trzykrotnie na Biennale. Ponadto uczestniczył w rzymskiej Quadriennale, w zbiorowych wystawach w Pittsburgu (1950), Londynie, Paryżu, New-Yorku i inn. Dzieła jego znajdują się w muzeach włoskich i zagranicznych. Wystawy indywidualne artysty miały miejsce w Wenecji (1943), w Mediolanie (dwukrotnie), oraz w Parmie. Pizzinato jest również autorem dekoracji ściennych oraz prac mozaikowych. W latach 1953–1956 pracował nad wielkim cyklem fresków odzwierciedlających sceny z życia partyzantów (w Sali Rady Palazzo Provinciale w Parmie). Od r. 1940 wykłada w Akademii Sztuk Pięknych w Wenecji.

A. Trombadori: [w] »Corrente«, nr 13, 1939.

G. Marchiori: [w] »Ulisse«, 1948.

J. Thrall Soby: [w] »XX CENTURY ITALIAN«, New-York, 1949.

L. Ferrante: ARTE E REALTA. Venezia, 1952. (także w] »Realismo«, 1955).

71 TRAGARZ PORTOWY, 1953, olej, 50×60

72* MOST KOLEJOWY, 1953, olej, 50×60

73 PRACA NA RUSZTOWANIU, 1954, olej, 100×70

LUCIANO GASPARI

Urodził się w r. 1913 w Wenecji, mieszka w Wenecji. Uczęszczał do Akademii Sztuk Pięknych w Wenecji i Bolonii. Wystawiał na Biennale (od r. 1932 do 1956) i na Quadriennale w Rzymie (cztery razy). Brał udział również w wystawach zagranicznych. Jego indywidualne wystawy odbyły się w Mediolanie (1942), Wenecji, Trieście i Genui (1951). Dzieła jego zdobyły szereg

nagród i znajdują się w galeriach państwowych i zbiorach prywatnych we Włoszech (Rzym, Wenecja) oraz za granicą (Los Angeles, Buenos Aires). Obecnie wykłada w Akademii Sztuk Pięknych w Wenecji.

A. Pacchioni: [w] »Emporium«, V, 1943.

A. Gatto: [w] »Annunciata«, nr 7, 1943.

V. Guidi: ARTISTI ITALIANI DEL NOSTRO TEMPO Bergamo, 1946.

74 WIOSNA, 1956, olej, 98×117

75* OGRÓD I, 1956, olej, 89×120

76 OGRÓD II, 1956, olej, 88×118

GINO MORANDI

Urodził się w Wenecji w r. 1915, mieszka w Wenecji. Studia artystyczne rozpoczęte w weneckiej Akademii Sztuk Pięknych ukończył w Bolonii. Jest jednym z najbardziej znanych przedstawicieli kierunku malarstwa nowoczesnego »Movimento Spaziale« (spacjalizm). Od r. 1932 sześciokrotnie brał udział w wystawie Bevilacqua La Masa, (w r. 1947 otrzymał I nagrodę), kilkakrotnie zarówno w Biennale jak i w wystawie Premio Burano (tu także był nagrodzony). Ponadto uczestniczył w czterech Quadriennale rzymskich oraz w najważniejszych wystawach włoskich. Za granicą brał udział w wystawach międzynarodowych w Salzburgu (1952), Meksyku (1953), Pittsburgu i londyńskiej wystawie »Between Space and Earth« (1957). Jego wystawy indywidualne miały miejsce w Trieście i Wenecji. Morandi wykłada w weneckiej Akademii Sztuk Pięknych.

C. Brandi: [w] »Cronache«, 23.XI.1954.

G. P. Giani: [Przedm.] »SPAZIALISMO«, Milano, 1956.

G. Perocco: [w] »Gazzettino-Sera«, 6.VII.1957.

G. Scarpa: [w] »Il Gazzettino«, 27.VI.1957.

77 OBRAZ NR 20, 1956, olej, 90×130

78 KOMPOZYCJA NR 14, 1956, olej, 155×77

79* KOMPOZYCJA NR 50, 1957, olej, 102×70

GASTONE BREDDO

Urodził się w r. 1916 w Padwie, mieszka w Wenecji. Studiował malarstwo w Wenecji i Bolonii. Zadebiutował w r. 1938 na wystawie Bevilacqua La Masa, gdzie w r. 1947 został nagrodzony. Brał udział od r. 1940 w pięciu Biennale gdzie również otrzymał nagrodę. Ponadto uczestniczył w Quadriennale rzymskiej, w Wystawie Sztuki Religijnej (Arte Sacra) w Novarze oraz w wielu wystawach artystów włoskich w kraju i za granicą. Indywidualnie wystawiał w Wenecji, Florencji, Turynie, Modenie, Padwie i w innych miastach. Był wielokrotnie nagradzany. Między innymi przyznano mu nagrodę malarską »Fiorino« we Florencji (1951), nagrodę miasta Cortina d'Ampezzo, Puchar Parlamentu w Cesenatico, oraz I nagrodę miasta La Spezia (1955). Jego prace znajdują się w galeriach włoskich i zagranicznych. Jest profesorem w Akademii Sztuk Pięknych w Wenecji. Breddo znany jest również jako bojowy krytyk sztuki.

U. Fasolo: [w] »Catalogo VII Quadriennale Nazionale« Roma, 1955.

Ediz. Fantoni — BREDDO, Venezia, 1956 (zbiór krytyk).

R. Longhi: [Przedm.] G. B. MOSTRA PERSONALE. Firenze, 1956.

80 KOMPOZYCJA, 1953, olej, 130×110
Padua, Museo Civico.

81* KOMPOZYCJA, 1954, olej, 90×70
Florencja, wł. prywatna.

82 BRASIMONE, 1957, olej, 70×90
Florencja, wł. prywatna.

EMILIO VEDOVA

Urodził się w r. 1919 w Wenecji, mieszka w Wenecji. W r. 1946 należał do awangardowego ruchu malarskiego »Fronte nuovo delle arti«, który powstał w Wenecji tuż po wojnie. Sześciokrotnie brał udział w wystawach Bevilacqua La Masa, pięciokrotnie (od r. 1940) w Biennale (dwukrotnie otrzymał nagrodę), w Quadriennale rzymskiej,

oraz w wielu wystawach krajowych i zagranicznych (Niemcy, Francja, Anglia, Ameryka, Japonia, i inn.). Jego najważniejsze wystawy indywidualne miały miejsce w Wenecji (pięć wystaw), Genui, Mediolanie, Rzymie, Trieście, Mantui, Turynie, New-Yorku (1951), Modenie, Rio de Janeiro (1954), Monachium, Berlinie (1957). Wśród licznych nagród przyznanych artyście wymienić należy I nagrodę »Scipione«, oraz nagrodę Fund. Guggenheima (New-York 1956). Twórczości Vedovy poświęcono film dokumentalny z komentarzem G. Marchiori'ego.

U. Apollonio: V., Venezia, 1950.

G. Marchiori: E. V., Venezia, 1951.

L. Venturi: [w] »Commentari«, Roma, 1–2, 1956.

83* ODPOWIEDŹ NA BURANO, 1953, olej, 125×119
Vicenza, wł. N. Festa.

84 SAN PAULO NR 1, 1954, olej, 59×76
Vicenza, wł. N. Festa.

85 PODRÓŻ PO WŁOSZECH: SYCYLIA, 1955, olej, 144×188,
Venezia, Galleria d'Arte Moderna.

GIUSEPPE ZIGAINA

Urodził się w r. 1924 w Cervignano del Friuli, gdzie mieszka i pracuje. Debiutował w r. 1942. Od r. 1948 brał udział w Biennale otrzymując w r. 1950 nagrodę. Ekspozował również na Quadriennale w Rzymie. Uczestniczył we wszystkich ważniejszych wystawach we Włoszech jak również w wystawach malarstwa włoskiego zorganizowanych za granicą: w Ameryce, Niemczech, Anglii, Polsce, Francji i w Związku Radzieckim. Artysta zaprezentował się indywidualnie w Gorycji, Udinie, Wenecji, Mediolanie, Catanii, Bolonii i w innych miastach. Otrzymał wiele nagród, między innymi nagrodę miasta Udine (1947), nagrodę Suzzara (1950), nagrodę Fondazione Gramsci, nagrodę I Maja, II nagrodę Craziانو (ex aequo) (1954) i Złoty Medal w Moskwie.

Dziela jego znajdują się w zbiorach państwowych w Warszawie, Leningradzie, w Rzymie oraz w szeregu galerii.

B. Morucchio: ZIGAINA. Udine, 1948.

L. Ferrante: ARTE E REALTA. Venezia, 1952, [Przedm.] CATAL. GALLERIA DEL POZZETTO. Padova, 1956.

86 KONCERT NR 4, 1947, olej, 52×65
Wenecja, wł. Fratelli Caraim.

87 TRAWA DLA KRÓLIKÓW, 1949, olej, 125×90
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.

88* ROBOTNICZY WYCHODZĄCY Z FABRYK (Studium), 1956, olej i pastel, 150×198

SAVERIO BARBARO

Urodził się w r. 1924 w Wenecji, mieszka w Wenecji. Po raz pierwszy wystawiał na Bevilacqua La Masa w r. 1948; na tej wystawie był w latach następnych kilkakrotnie nagradzany. Trzykrotnie brał udział w wystawie Premio Burano. Uczestniczył w VII Quadriennale rzymskiej oraz w latach 1950 i 1956 w Biennale. W r. 1952 jako stypendysta wyjechał do Francji, przebywał głównie w Paryżu i w Bretanii. Wystawy jego prac zostały zorganizowane w Nantes, Quimper i Paryżu oraz w Padwie, Florencji i Mediolanie. W r. 1953 otrzymał nagrodę »Borletti« w Mediolanie, a w r. 1957 nagrodę »Morgan's Paint« w Rimini oraz nagrodę miasta Viareggio.

G. Perocco: [Przedmowy] (S. B.,) MOSTRE PERSONALI, Venezia, 1950; Milano, 1951; Firenze, 1957.

U. Apollonio: [Przedm.] (S. B.) MOSTRA PERSONALE. Venezia, 1951.

R. Biasion: [w] »Oggi«, 1956.

89 BALKON, 1956, olej, 140×100

90* NARZĘDZIA RYBACKIE, 1957, olej, 100×73

91 ŻAGLE, 1957, olej, 100×81

GIORGIO DARIO PAOLUCCI

Urodził się w r. 1926 w Wenecji, mieszka w Wenecji. Indywidualne wystawy artysty odbyły się w jego mieście rodzinnym oraz w Padwie i Mediolanie. Od r. 1949 brał udział w wystawach Bevilacqua La Masa, gdzie w r. 1952 otrzymał I nagrodę dającą mu możliwość dłuższego pobytu w Paryżu, co miało duże znaczenie dla rozwoju jego talentu. Brał udział w Biennale, w Premio Burano (1951), w VII Quadriennale rzymskiej i w VII Fiorino florenckiej. Otrzymał liczne nagrody: I nagrodę w Gorycji (1954), Medal Prezydenta Republiki dla »najlepszego młodego malarza włoskiego« oraz Złoty Medal w Gallarate (1955).

G. Marchiori: D. P., Roma, 1956.

R. Pallucchini: [w] »La Fiera Letteraria«, XII, 1956.

92* AUTOPORTRET, 1954, olej, 69×55
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.

93 BURZA, 1954, olej, 60×80

94 KRAJOBRAZ Z OKOLIC WENEJCJI, 1956, olej, 60×80

RENATO BORSATO

Urodził się w r. 1927 w Wenecji, mieszka w Wenecji. Wystawia od r. 1950. Brał udział w sześciu wystawach Bevilacqua La Masa otrzymując nagrody. Trzykrotnie uczestniczył w wystawie Premio Burano (uzyskując w r. 1954 II nagrodę) oraz dwukrotnie w Biennale. Ponadto prace jego zdobyły sobie uznanie na wystawach w Gorycji, La Spezia (1955), na Triveneta padewskiej, na Fiorino we Florencji (1957), w New-Yorku, oraz na Wystawie Międzynarodowej w Moskwie (VII.1957). Wystawy indywidualne jego prac miały miejsce w Mediolanie, Wenecji i Paryżu.

S. Branzi: [w] »Il Gazzettino«, II.1957.

J. A. Cartier: [Przedm.] R. B., MOSTRA PERSONALE Venezia, 1956.

G. Perocco: [Przedm.] R. B., MOSTRA PERSONALE. Milano, 1957.

95 WIELKA CIEPLARNIA, 1953, olej, 89×116
Wenecja, Galleria d'Arte Moderna.

96* WARSZAWSKA BETSABE (GETTO WARSZAWSKIE 1945), 1956, olej, 130×81

97 ŁANY ZBOŻA, 1953, olej, 90×120
Wenecja, wł. A. Deana.

ALBINO LUCATELLO

Urodził się w r. 1927 w Wenecji, mieszka w Castelfranco Veneto. Od r. 1944 brał udział w licznych wystawach, m. inn. sześciokrotnie w Bevilacqua La Masa (otrzymując w r. 1952 nagrodę za rysunek), w Premio Burano i na Biennale. Dzieła jego zyskały szereg nagród — n.p. nagrodę Akademii Sztuk Pięknych Wenecji (1948), nagrodę miasta Oderzo oraz miasta Portogruaro. Artysta miał ponad dziesięć wystaw indywidualnych.

V. Guidi: [Przedm.] A. L. MOSTRA PERSONALE. Venezia, 1950.

D. Valeri: [Przedm.] A. L. MOSTRA PERSONALE. Venezia, 1957.

98 SADY W PORTOSECCO I, 1957, olej, 89×119

99 PORTOSECCO, 1957, olej, 70×97

100* SADY W PORTOSECCO II, 1957, olej, 83×115

ALBERTO GIANQUINTO

Urodził się w r. 1929 w Wenecji, mieszka w Wenecji. Maluje od r. 1947. Po raz pierwszy wystawiał w r. 1952. Uczestniczył w wystawach krajowych i zagranicznych m. inn. w Premio Burano w latach 1953 i 1956 (w tymże roku otrzymał nagrodę), w Bevilacqua La Masa (trzykrotnie (w r. 1956 uzyskał I nagrodę ex aequo), w Biennale (1956), w Triveneta w Padwie, w Bari, w Sion

(Szwajcaria). Wystawa indywidualna jego prac miała miejsce w Galleria del Cavallino w Wenecji w r. 1957. G. Mazzariol: »A. G. ALLA GALLERIA CAVALLINO«. Venezia, 1957.

G. Perocco: [w] »Gazzettino-Sera«, VI. 1957.

101* KOZA I GOŁĘBICA, 1956, olej, 98×160
Wenecja, wł. A. Deana.

102 KOMODA, 1957, olej, 100×72
Wenecja, wł. R. Toffolo.

103 MARTWA NATURA ZE SŁONECZNIKIEM, 1957, olej, 70×90

RICCARDO LICATA

Urodził się w Turynie w r. 1929, mieszka w Wenecji. Studiował malarstwo w weneckiej Akademii Sztuk Pięknych pod kierunkiem Saetti'ego. Od r. 1950 brał udział w Bevilacqua La Masa, gdzie miał dwie wystawy indywidualne i gdzie w r. 1953 otrzymał I nagrodę za grafikę a w r. 1955 nagrodę za malarstwo. Artysta miał również wystawę indywidualną na XXVIII Biennale (1956). Poza tym jego indywidualne wystawy odbyły się w Wenecji, Modenie, Florencji, Rzymie, Lucca i innych miastach. Brał udział ponadto w Biennale w Sao Paolo w Brazylii, w Międzynarodowej wystawie malarstwa w Lizbonie, w Wystawie włosko-francuskiej w Turynie, a także w Berlinie, Padwie i in. Otrzymał (m. inn.) I Nagrodę na »Wystawie Młodych« w Gorycji, I nagrodę w Cesenatico (1955), oraz nagrodę S. Fedele w Mediolanie. Prócz malarstwa i grafiki zajmuje się rzeźbą i rytownictwem w szkłe z Murano.

G. Marchiori: CINQUE INCISIONI DI R. L., Venezia, 1956.

U. Apollonio: R. L. ALLA »SALETTA«. Modena, 1956.

R. Giani: R. L. ALLA GALLERIA »LA PANTERA«. Lucca, 1957.

104 OBRAZ NR 58. 1956, olej, 59×70

105 OBRAZ NR 48, 1956, olej, 55×70

106* OBRAZ NR 44, 1956, olej, 55×70

Rysunek i grafika

✓ TONO ZANCANARO

Urodził się w r. 1906 w Padwie, mieszka w Padwie. Zadebiutował w r. 1937 wystawą indywidualną w Padwie. Od tego czasu bierze udział we wszystkich poważniejszych wystawach krajowych — w Quadriennale rzymskiej (gdzie otrzymał nagrodę za grafikę), w Biennale (czterokrotnie), w Premio Burano (1953), w Wystawie włoskiej grafiki współczesnej w Wenecji (dwukrotnie). Za granicą wystawiał swoje rysunki i prace graficzne w Tuluzie (1955) Sztokholmie, Limie, Sion (Szwajcaria), Moskwie (1957) w innych krajach. Wystawy indywidualne artysty odbyły się w Padwie, Rzymie (1955, 56, 57), Genui, Florencji (dwukrotnie), Pekinie, Szanghaju (1956), Lucca i in. Jury międzynarodowe XXVI Biennale przyznało artyście Wielką Nagrodę Zarządu Miasta Wenecji w dziale grafiki. Na wystawie grafiki z zakresu kostiumologii zorganizowanej w La Spezia otrzymał I nagrodę, a na V wystawie grafik w Turynie (1956) — złoty medal. Zancanaro zajmuje się również ceramiką oraz rytownictwem w szkłe z Murano.

L. Ferrante: ARTE E REALTA. Venezia, 1952;
[Przedm.] T. Z., MOSTRA PERSONALE. Roma, 1957.
G. Trentin: XILOGRAFIE DI T. Z., Venezia, 1954.

- 107* ZBIERACZE RYŻU W RONCOFERRARO, 1955
rysunek, 80 × 109
108 WIDOK Z SAN GIORGIO NA CAPO D'ORLANDO
1955, rysunek, 80 × 109
109 NA LAGUNIE, 1955, rycina, 35 × 27

✓ TRANQUILLO MARANGONI

Urodził się w r. 1912 w Pozzuoli del Friuli (pod Udine) mieszka i pracuje w Monfalcone. Rozpoczął działalność artystyczną jako samouk w r. 1942. Brał udział w trzech ostatnich Biennale; na XXVII-ej otrzymał nagrodę, a w r. 1951 poświęcono mu osobną dużą salę. Brał udział również w Quadriennale w Rzymie (1951), oraz w dwóch wystawach włoskiej grafiki współczesnej w Wenecji. Artysta uczestniczył w najważniejszych zbiorowych wystawach w kraju (Padwa, Mediolan, Burano), oraz za granicą (Cannes Bruksela, Lizbona, Kair, Sao Paolo, Londyn, Lugano,

Sztokholm) uzyskując często nagrody i odznaczenia. Jest on jednym z najwybitniejszych mistrzów włoskich w dziedzinie grafiki.

G. Trentin: [w] »Pagine Istriane«, V. 1956.
A. Manzano: INCISORI DEL FRIULI: T. M., Udine, 1956.
C. A. Petrucci: T. M. [w katalogu] XXVIII Biennale (str. 151—2).

- 110* WBIJACZE PALI NA LAGUNIE, 1954, drzeworyt,
40 × 27
111 STAROŻYTNE KAMIENIOŁOMY W AURISINIE,
1954, drzeworyt, 30 × 44
112 TORCELLO (SANTA FOSCA), 1953, drzeworyt,
24 × 34

✓ NERI POZZA

Urodził się w r. 1912 w Vicenzy, mieszka w Vicenzy. Od r. 1937 (kiedy wszedł w życie artystyczne) do r. 1956 wykonał 160 miedziorytów, wydanych przeważnie w pojedynczych egzemplarzach. Uprawia także rzeźbę oraz zajmuje się sztuką edytorską. Od r. 1949 odbyło się wiele indywidualnych wystaw artysty: w Wenecji, Vicenzy, Florencji, Modenie, Padwie i Turynie — w tym mieście zorganizowana była w r. 1956 duża wystawa poświęcona jego działalności graficznej, rzeźbiarskiej i wydawniczej. Brał udział w wielu wystawach krajowych — w Bevilacqua La Masa (trzykrotnie), w XXVI Biennale, w Wystawie włoskiej grafiki współczesnej w Wenecji, oraz w wystawach za granicą w Lugano, Würzburgu (1955), Sion (1957) i w innych miastach.

G. Marchiori: N. P. ALLA SALETTA. Modena, 1954.
G. Trentin: ACQUEFORTI E PUNTESECHE DI N. P., Venezia, 1956.

- L. Magagnato: N. P., Torino, 1956.
113 III KRAJOBRAZ Z VICENZY, 1954, rycina, 21 × 44
114 WIDOK BRZEGÓW AMALFI, 1956, rycina, 16 × 38
115* DOMY W VICENZY, 1956—7, rycina, 20 × 32

Spis ilustracji

(w nawiasach nr kat.)

GIOVANNI BARBISAN

Urodził się w r. 1914 w Treviso, mieszka w Treviso. Brał udział w wielu konkursach i wystawach w kraju i za granicą — w Biennale (ośmiokrotnie od r. 1936, dwukrotnie nagrodzony), w Bevilacqua La Masa (trzykrotnie), w Premio Burano (czterokrotnie, otrzymując nagrodę za grafikę w r. 1953). Wystawiał swe prace również na Quadriennale rzymskiej (nagrodzony w r. 1952), na dwóch wystawach włoskiej grafiki współczesnej w Wenecji oraz na wystawach w Berlinie (1937), Kairze, Lugano, Lizbonie, Atenach, Wiesbaden i w wielu innych miastach. Artysta uprawia także malarstwo sztalugowe i ściennie.

G. Perocco: [w] »Emporium«, IV.1953.

G. Trentin: ACQUEFORTI E PUNTESECHE DI G. B., Venezia, 1956.

116 RYBY, 1955, rycina, 27×24

117 SAD, 1955, rycina, 32×45

118* WINNICE, 1956, rycina, 30×45

CESCO MAGNOLATO

Urodził się w r. 1926 w Noventa di Piave, mieszka w Wenecji. Studia artystyczne odbył w Akademii Sztuk Pięknych w Wenecji pod kierunkiem prof. F. Giuliani; obecnie jest jego asystentem. Brał udział kilkakrotnie w wystawie Bevilacqua La Masa (otrzymuje dwie nagrody), w Premio Burano, w dwóch ostatnich Biennale, w wystawach włoskiej grafiki współczesnej w Wenecji, w VII Quadriennale rzymskiej oraz w wystawach zagranicznych (Wiesbaden 1953, Bruges, Sion 1957). Wśród wielu nagród, które otrzymał artysta wymienić należy nagrodę w Suzzara w r. 1954, oraz nagrodę na Międzynarodowej wystawie młodych w Gorycji (1954—55). Na XXVII-ej Biennale otrzymał ex aequo z P. Manaresi Wielką Nagrodę Zarządu Miasta Wenecji w dziale grafiki.

G. Perocco: [w] »Gazzettino-Sera«, 30.XII.1953.

G. Trentin: ACQUEFORTI DI C. M., Venezia, 1954.

119* ZIMA, 1956, rycina, 32×48

120 MĘŻCZYŻNA ZE SŁONECZNIKAMI, 1957, rycina, 49×33

121 RODZINA, 1957, rycina, 33×48

- 1 GINO ROSSI, Domy w Burano, 1912, olej (3)
- 2 GINO ROSSI, Głowa kobiety, 1920, olej (5)
- 3 GINO ROSSI, Martwa natura z wachlarzem, 1922, olej (8)
- 4 UMBERTO MOGGIOLI, Portret Carletta, 1913, olej (10)
- 5 ARTURO MARTINI, Kompozycja, 1940—43, rysunek (16)
- 6 ARTURO MARTINI, Głowa dziewczynki, 1940—43, drzeworyt (17)
- 7 ARTURO MARTINI, Syreny — Ilustracja do Odysei, 1944, litogr. (19)
- 8 TULLIO GARBARI, Wiosna trentyńska, 1913, olej (22)
- 9 FILIPPO DE PISIS, Bażant, 1926, olej (27)
- 10 FILIPPO DE PISIS, Kanał Giudecca, 1936, olej (29)
- 11 FILIPPO DE PISIS, Wnętrze kościoła S. Giovanni e Paolo, 1945, olej (34)
- 12 PIO SEMEGHINI, Placyk wenecki, 1914, olej (37)
- 13 PIO SEMEGHINI, Kanał Giudecca, 1922, olej (41)
- 14 PIO SEMEGHINI, Rialto, 1919, olej (39)
- 15 NINO SPRINGOLO, Przedmieście wiosną, 1951, olej (48)
- 16 VIRILIO GUIDI, Dama w czerwieni, 1948, olej (49)
- 17 GUIDO CADORIN, Postać w bieli, 1948, olej (53)
- 18 MARCO NOVATI, Portret aktora Al. Moissi, 1930, olej (58)
- 19 JUTI RAVENNA, Autoportret, 1927, olej (60)
- 20 BRUNO SAETTI, Matka, 1952, karton na fresk (62)

- 21 FIORAVANTE SEIBEZZI, Nadbrzeże Schiavoni, 1936, olej (65)
- 22 GIUSEPPE SANTOMASO, Juki, 1957, olej (70)
- 23 ARMANDO PIZZINATO, Most kolejowy, 1953, olej (72)
- 24 LUCIANO GASPARI, Ogród I, 1956, olej (75)
- 25 GINO MORANDI, Kompozycja nr 50, 1957, olej (79)
- 26 GASTONE BREDDO, Kompozycja, 1954, olej (81)
- 27 EMILIO VEDOVA, Odpowiedź na Burano, 1953, olej (83)
- 28 GIUSEPPE ZIGAINA, Robotnicy wychodzący z fabryk (studium), 1956, olej (88)
- 29 SAVERIO BARBARO, Narzędzia rybackie, 1957, olej (90)
- 30 GIORGIO DARIO PAOLUCCI, Autoportret, 1954, olej (92)
- 31 RENATO BORSATO, Warszawska Betsabe (Getto warszawskie 1945), 1956, olej (96)
- 32 ALBINO LUCATELLO, Sady w Portosecco, 1956, olej (100)
- 33 ALBERTO GIANQUINTO, Koza i gołębica, 1956, olej (101)
- 34 RICCARDO LICATA, Obraz nr 44, 1956, olej (106)
- 35 TONO ZANCANARO, Zbiacze ryżu w Roncoferraro, 1956, rysunek (107)
- 36 TRANQUILLO MARANGONI, Wbijacze pali na lagunie, 1954, drzeworyt (110)
- 37 NERI POZZA, Domy w Vicenzy, 1956—7, rycina (115)
- 38 GIOVANNI BARBISAN, Winnice, 1956, drzeworyt (118)
- 39 CESCO MAGNOLATO, Zima, 1956, rycina (119)

Skorowidz artystów

Saverio BARBARO	str. 38 ilustr.	29	Marco NOVATI	str. 34 ilustr.	18
Giovanni BARBISAN	„ 44 „	38	Giorgio Dario PAOLUCCI	„ 38 „	30
Renato BORSATO	„ 38 „	31	Filippo de PISIS	„ 29 „ 9, 10, 11	
Gastone BREDDO	„ 37 „	26	Armando PIZZINATO	„ 36 „	23
Guido CADORIN	„ 33 „	17	Neri POZZA	„ 43 „	37
Tullio CARBARI	„ 28 „	8	Juti RAVENNA	„ 34 „	19
Luciano GASPARI	„ 36 „	24	Gino ROSSI	„ 27 „ 1, 2, 3	
Alberto GIANQUINTO	„ 39 „	33	Bruno SAETTI	„ 34 „	20
Virgilio GUIDI	„ 33 „	16	Giuseppe SANTOMASO	„ 35 „	22
Riccardo LICATA	„ 39 „	34	Fioravante SEIBEZZI	„ 35 „	21
Albino LUCATELLO	„ 39 „	32	Pio SEMEGHINI	„ 30 „ 12, 13, 14	
Cesco MAGNOLATO	„ 44 „	39	Nino SPRINGOLO	„ 33 „	15
Tranquillo MARANGONI	„ 43 „	36	Emilio VEDOVA	„ 37 „	27
Arturo MARTINI	„ 28 „ 5, 6, 7		Tono ZANCANARO	„ 43 „	35
Umberto MOGGIOLI	„ 37 „	4	Giuseppe ZIGAINA	„ 37 „	28
Gino MORANDI	„ 36 „	25			

Spis treści

Przedślowie Przewodniczącego Prezydium Rady Narodowej m. stoł. Warszawy ZYGMUNTA DWORAKOWSKIEGO	Str. 11
Przedmowa Prezydenta miasta Wenecji ROBERTO TOGNAZZI'ego.	13
Wenecja i jej sztuka, DIEGO VALERI	15
Artyści „Szkoly Burano” i de Pisis, GIUSEPPE MARCHIORI	17
Współczesne malarstwo weneckie, PIETRO ZAMPETTI	19
Katalog	23
Spis ilustracji	45
Skorowidz artystów	47
Ilustracje 1—39	51

Ilustracje

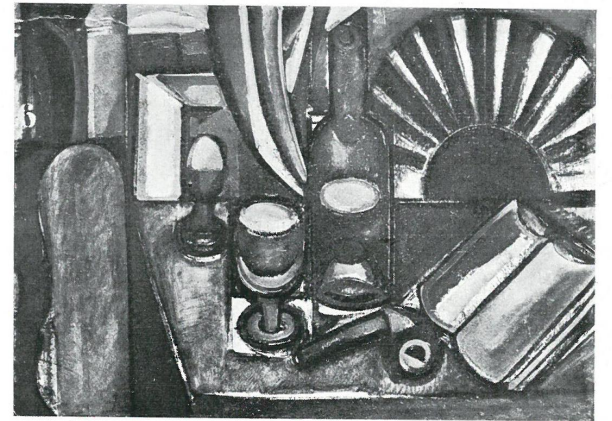

GINO ROSSI Domy w Burano

2

GINO ROSSI Głowa kobiety

3

GINO ROSSI Martwa natura z wachlarzem

UMBERTO MOGGIOLI Portret Carletta

5

ARTURO MARTINI Kompozycja

ARTURO MARTINI Głowa dziewczynki

6

ARTURO MARTINI Syreny — Ilustracja do Odyssei

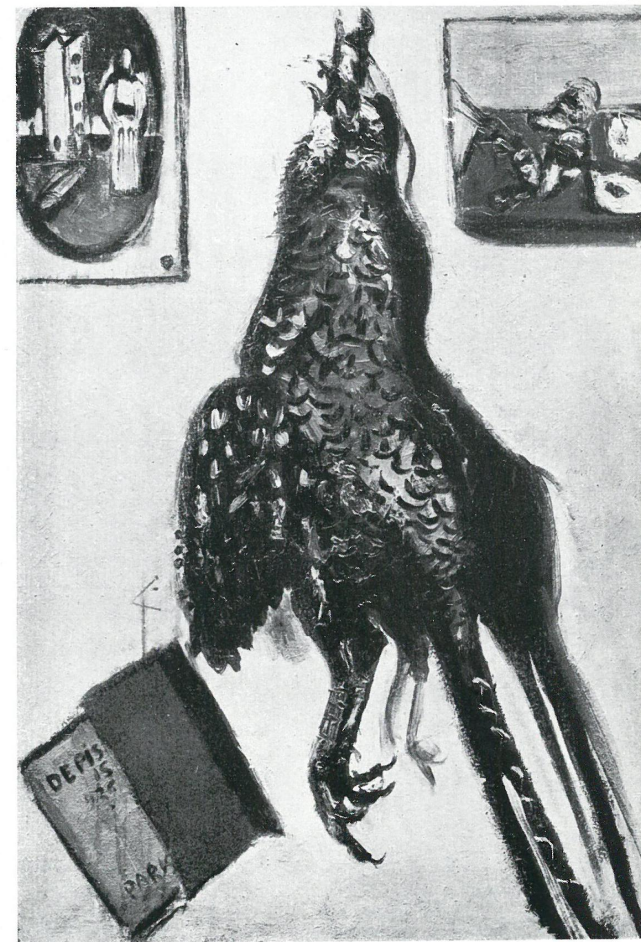

7

8

TULLIO GARBARI Wiosna trentyńska

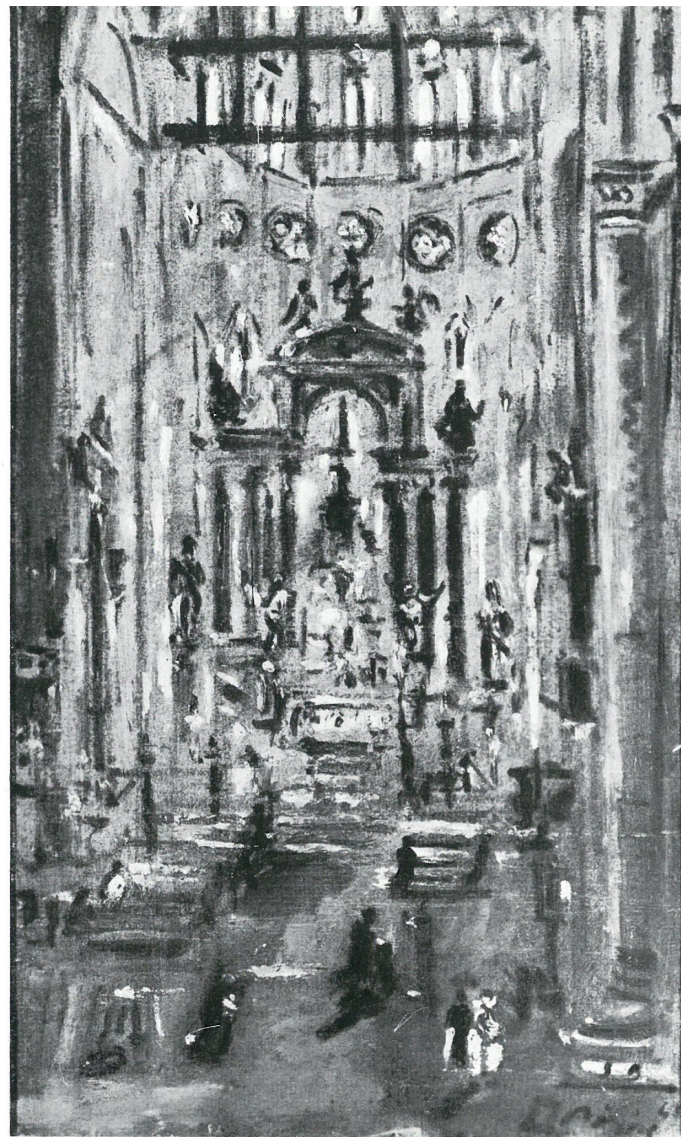
9

FILIPPO DE PISIS Bažant

10

FILIPPO DE PISIS Kanal Giudecca

11

FILIPPO DE PISIS Wnętrze kościoła S. Giovanni e Paolo

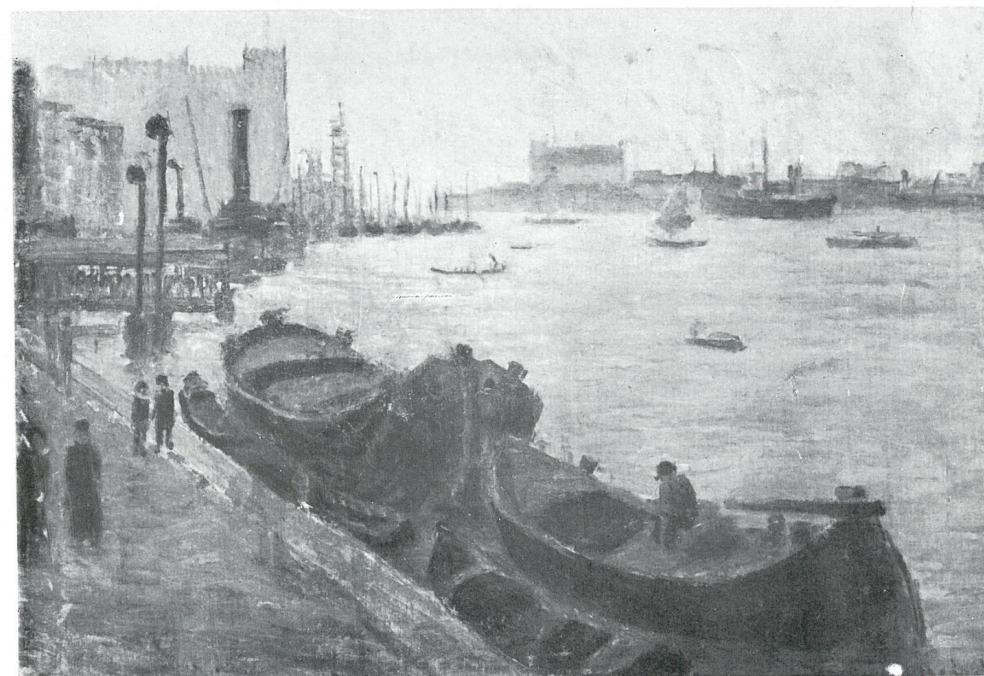
PIO SEMEGHINI Placyk wenecki

12

PIO SEMEGHINI Kanał Giudecca

13

PIO SEMEGHINI Rialto

14

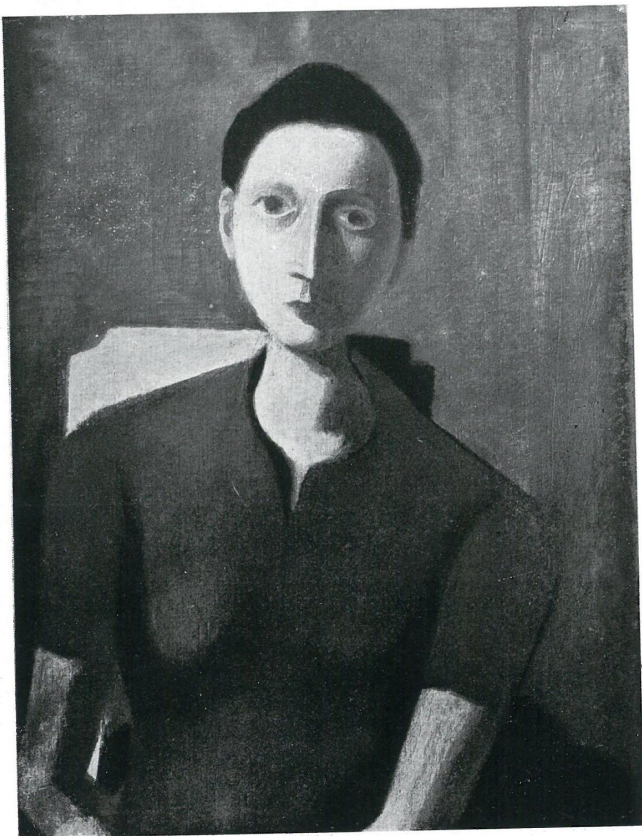

15

NINO SPRINGOLO Przedmieście wiosną

VIRGILIO GUIDI Dama w czerwieni

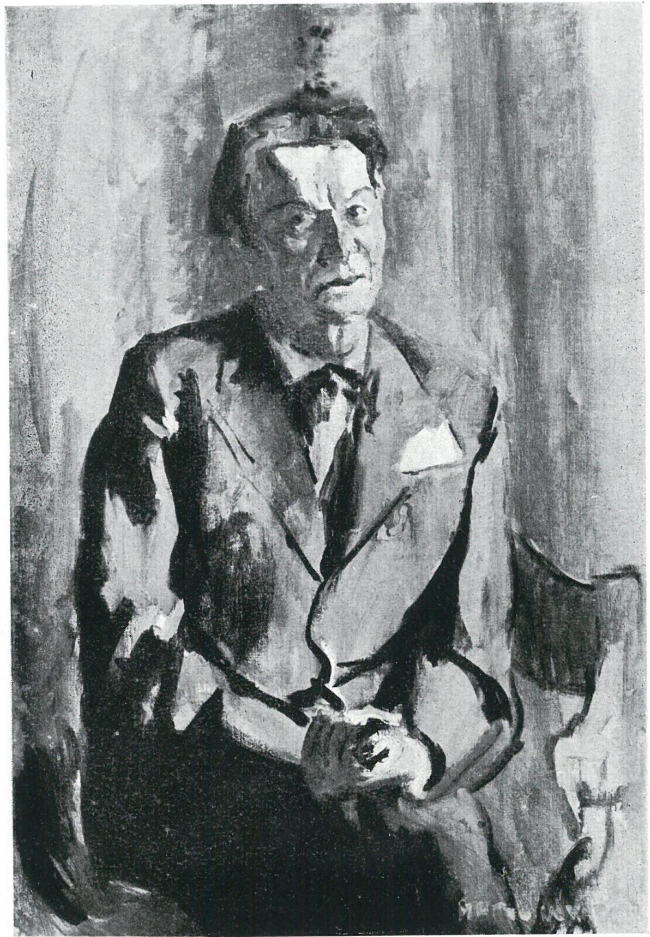
16

GUIDO CADORIN Postać w bieli

17

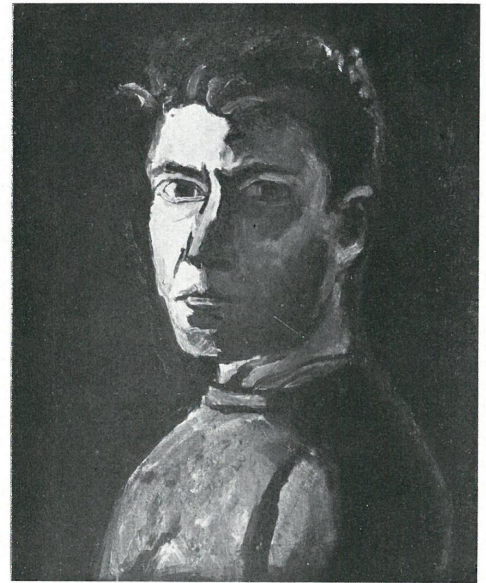

18

MARCO NOVATI Portret aktora Al. Moissi

J'UTI RAVENNA Autoportret

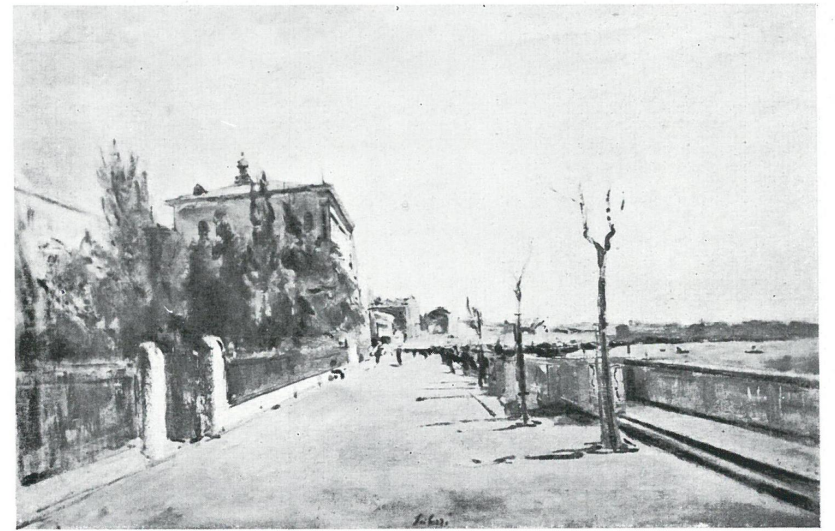

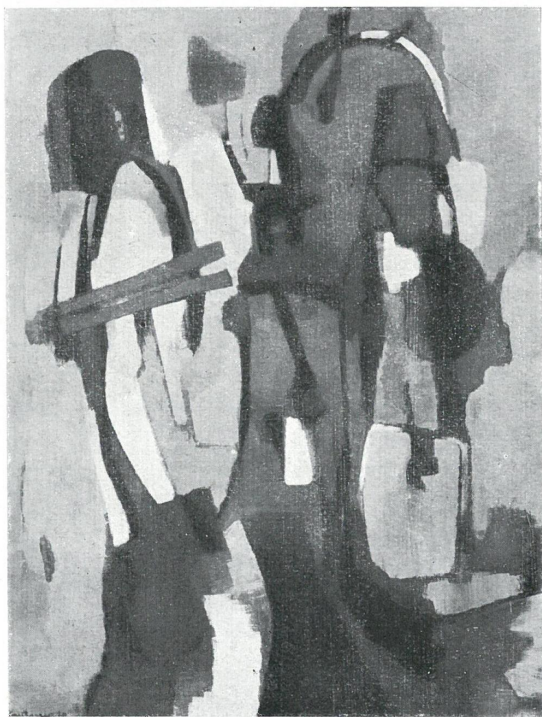
19

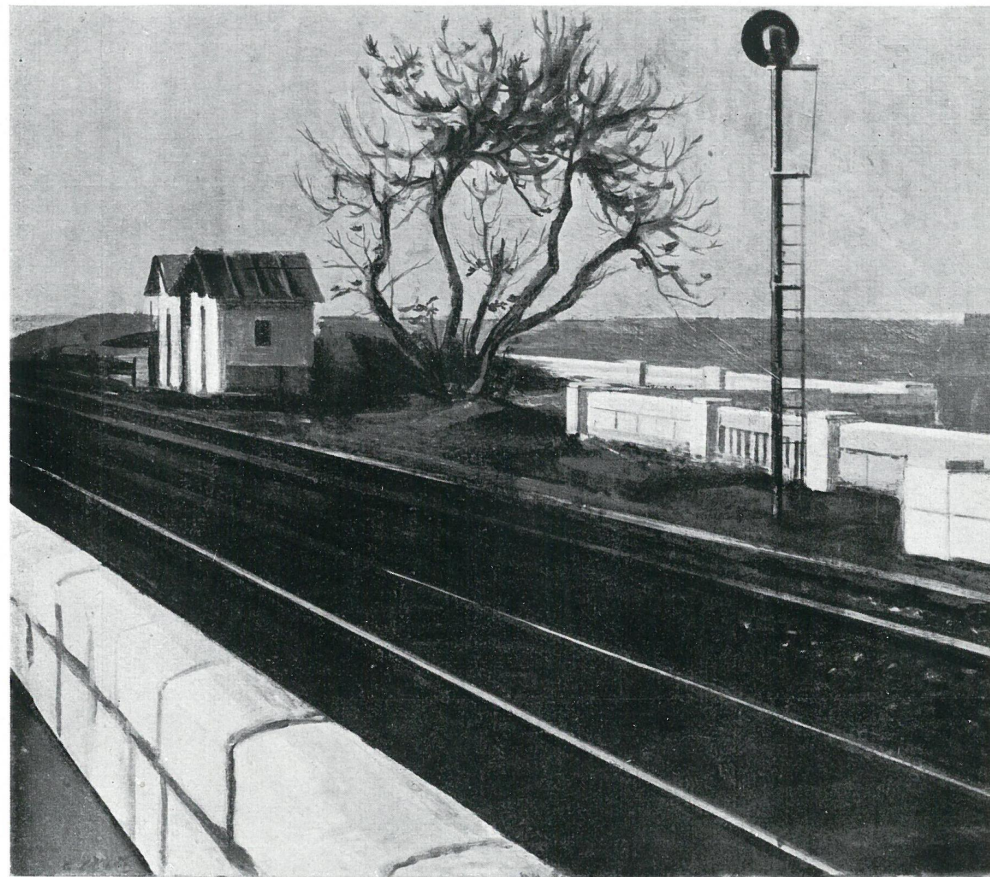
BRUNO SAETTI Matka

FIORAVANTE SEIBEZZI Nadbrzeże Schiavoni

GIUSEPPE SANTOMASO Juki

ARMANDO PIZZINATO Most kolejowy

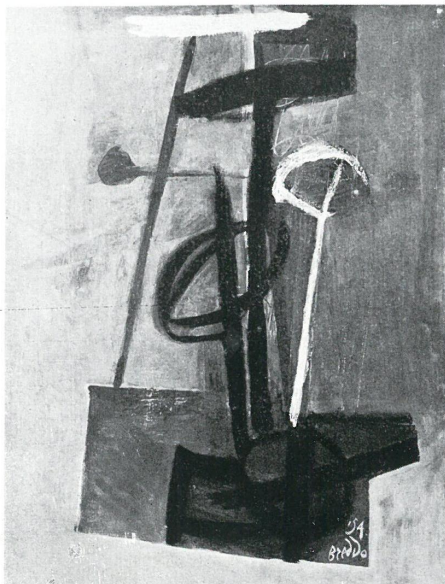
24

LUCIANO GASPARI Ogród I

GINO MORANDI Kompozycja

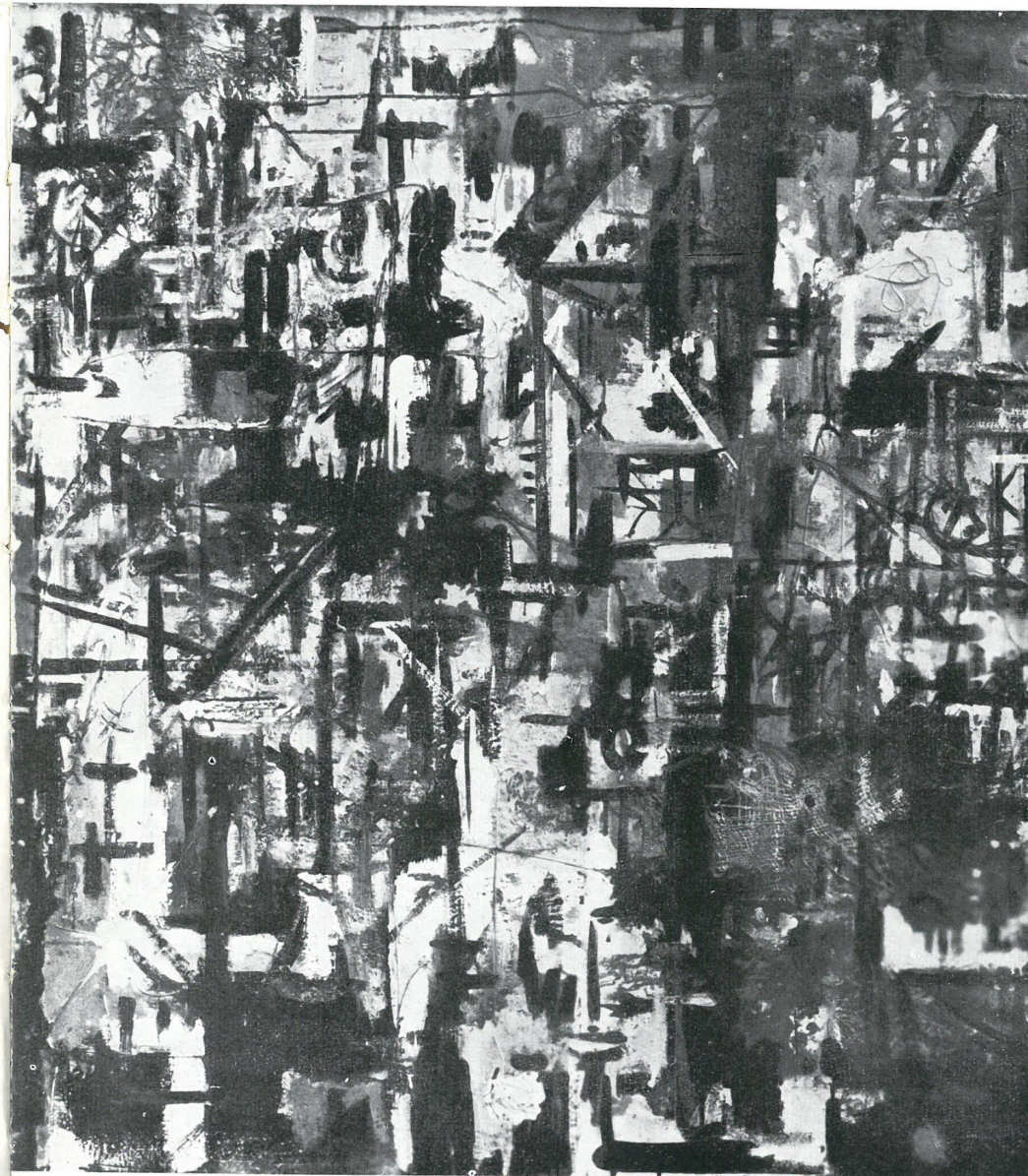
25

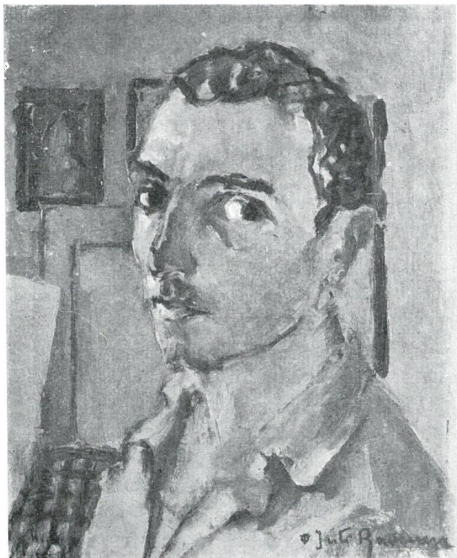
26

GASTONE BREDDO Kompozycja

EMILIO VEDOVA Odpowiedź na Burano

27

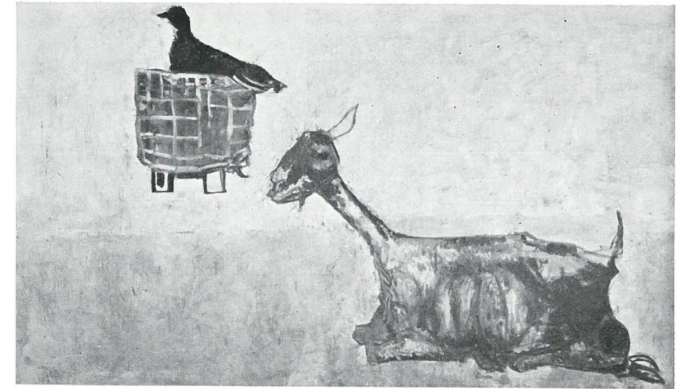
GIORGIO DARIO PAOLUCCI Autoportret

RENATO BORSATO Warszauska Betsabe

ALBINO LUCATELLO Sady w Portosecco

32

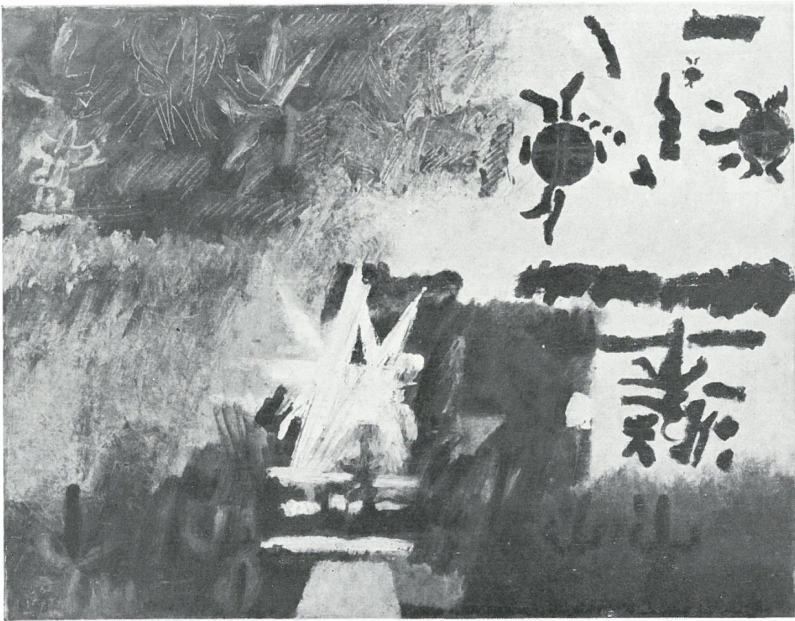

33

ALBERTO GIANQUINTO Kozą i gołębica

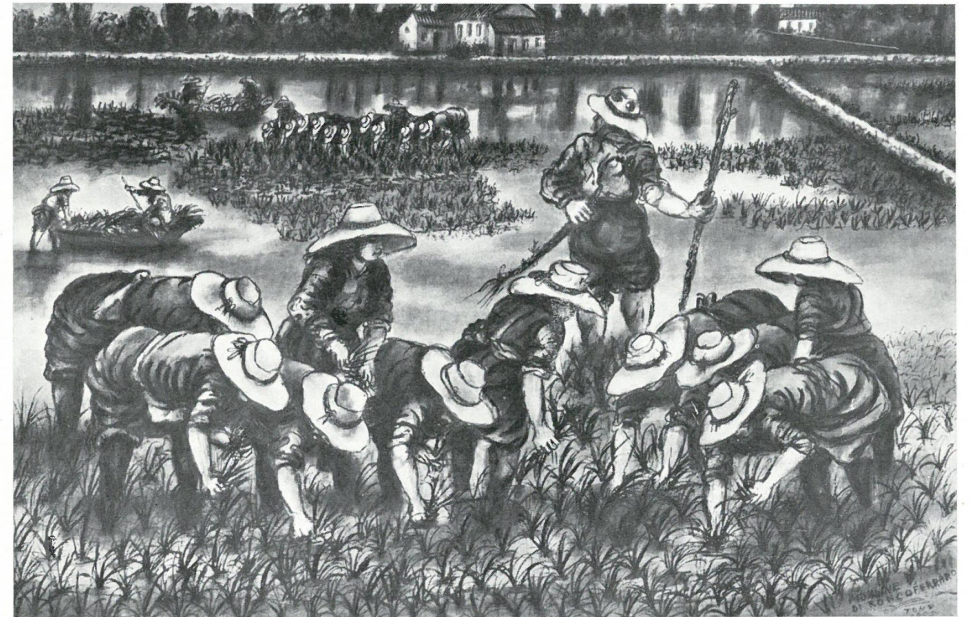
RICCARDO LICATA Obraz Nr 44

34

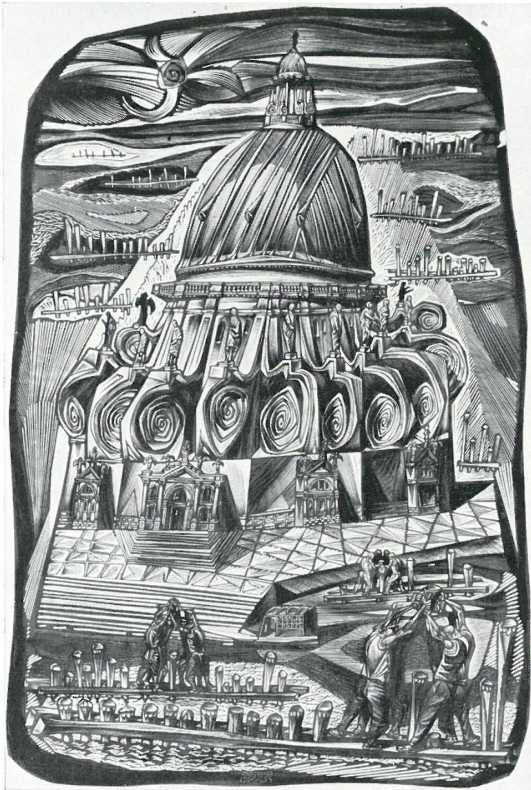
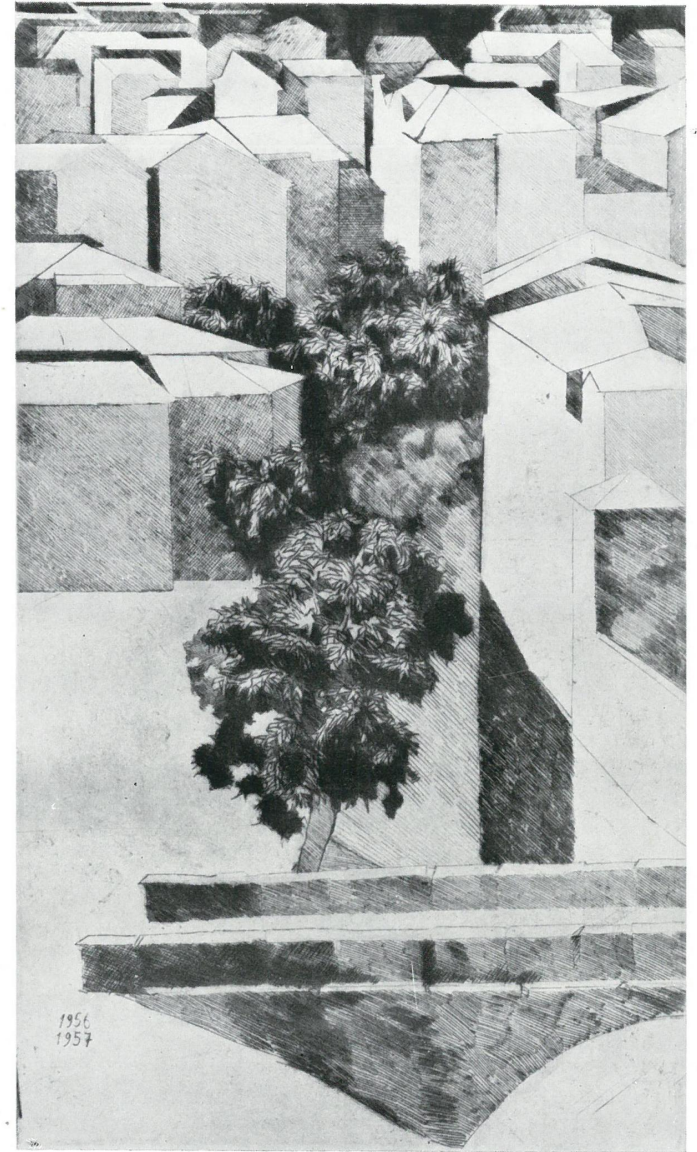

TONO ZANCANARO Zbieracze ryżu w Roncoferrare

35

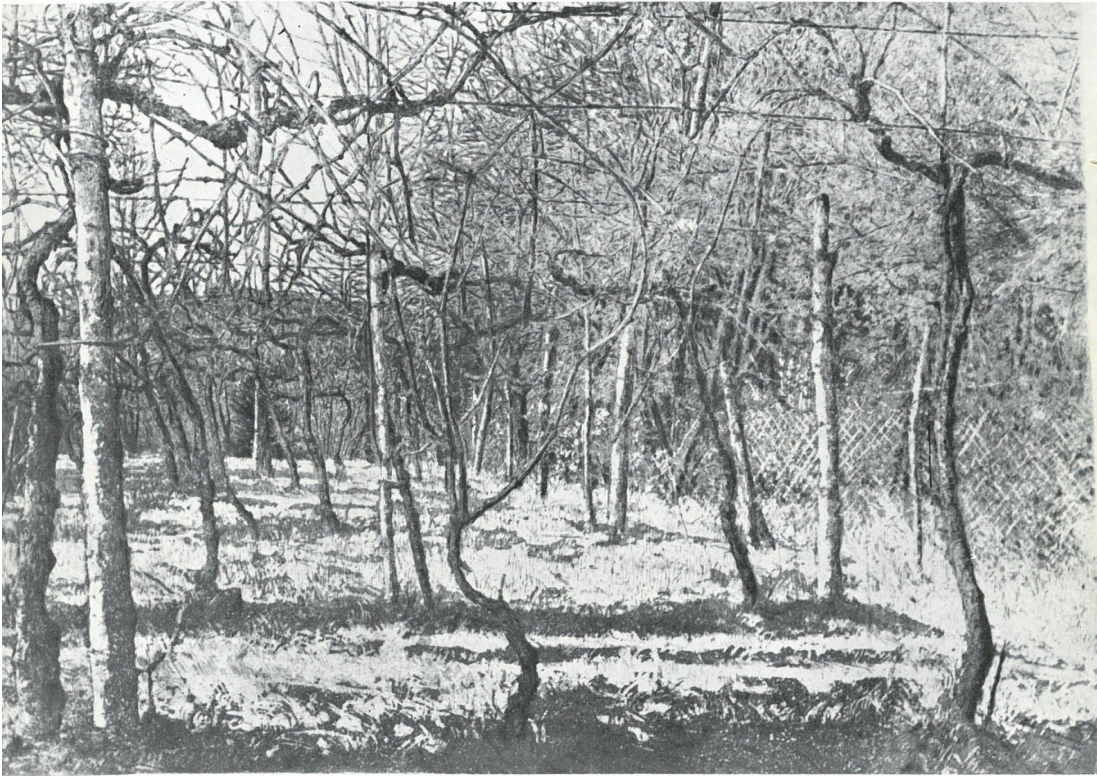
NERRI POZZA
Domy w Vicenzy

TRANQUILLO MARANGONI
Wbijacze pali na lagunie

GIOVANNI BARBISAN Winnice

38

39

CESCO MAGNOLATO Zima

(Okładka i opracowanie graficzne katalogu)
STEFAN BERNACIŃSKI

